ŞEYTANIN SİNSİ BİR OYUNU

İNSANLARA TAPINMA DİNİ

Allah (ortak koşanlar için) bir örnek verdi: Kendisi hakkında uyumsuz ve geçimsiz bulunan, sahipleri de çok ortaklı olan (köle) bir adam ile yalnızca bir kişiye teslim olmuş bir adam. Bu ikisinin durumu bir olur mu? Hamd, Allah'ındır. Hayır onların çoğu bilmiyorlar.
(Zümer Suresi, 29)

HARUN YAHYA

Tarih boyunca kimi toplumlarda, insanlar Allah'ın bildirdiği hükümlerden, insanlara emrettiği yaşam tarzından habersiz şekilde kendilerini toplumun ve içinde yaşadıkları sosyal çevrenin beklentilerini yerine getirmeye şartlandırmışlardır.

Bazı insanlar Allah'ın gücünü, O'nun rızasını kazanmanın ne kadar önemli olduğunu, O'nun emirlerine uyulmadığında Allah Katında nasıl bir karşılık alınacağını neredeyse hiç düşünmemektedir. Oysa aynı kişiler çevrelerindeki insanların kendileriyle ilgili olarak ne düşündükleri, kendilerinden ne gibi beklentileri olduğu, onlara kendilerini daha çok beğendirmek, daha çok sevdirmek için neler yapmaları gerektiği gibi sayısız konuyu yakından takip etmektedirler.

Bu kimseler insanlara, Allah'tan daha fazla sevgi ve bağlılık yöneltmektedir ve insanların birbirine kulluk ettiği batıl bir sistemin içinde hapsolmuşlardır. Bu batıl din, Allah'ı bırakıp insanlara tapmayı öngörmektedir. İnsanlara tutkulu bir bağlılığı simgeleyen bu batıl inanç, "İnsanlara Tapınma Dini"dir.

Bu kitapta, insanların hem dünyalarını hem de ahiretteki sonsuz hayatlarını büyük bir tehlike içine sokan ve onları, Allah yerine O'nun yaratmış olduğu insanları ilah edinmeye zorlayan bu şeytani sistemin yapısı günümüzden bazı örnekler verilerek anlatılmaktadır. İnsanlara, kendileri için henüz zaman varken bu batıl dinin büyüsünden kurtulmaları için neler yapmaları gerektiği açıklanmaktadır.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

بسم الله الرحمن الرحيم

OKUYUCUYA

•Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

•Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

•Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

•Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

•Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

•Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

•Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

ŞEYTANIN SİNSİ BİR OYUNU:
İNSANLARA TAPINMA DİNİ

Allah (ortak koşanlar için) bir örnek
verdi: Kendisi hakkında uyumsuz ve
geçimsiz bulunan, sahipleri de çok ortaklı
olan (köle) bir adam ile yalnızca
bir kişiye teslim olmuş bir adam.
Bu ikisinin durumu bir olur mu?
Hamd, Allah'ındır. Hayır
onların çoğu bilmiyorlar."
(Zümer Suresi, 29)

HARUN YAHYA

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gi-

bi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Mayıs 2002
İkinci Baskı: Aralık 2005
Üçüncü Baskı: Temmuz 2006

**ARAŞTIRMA
YAYINCILIK**

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100. Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

w w w . h a r u n y a h y a . o r g - w w w . h a r u n y a h y a . n e t

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ: "İNSANLARA TAPINMA DİNİ" NEDİR?

Tarih boyunca kimi toplumlarda, Allah'ın insanlardan ne istediği değil insanların birbirlerinden ne gibi beklentileri olduğu daha önemli olmuştur. İnsanlar, Allah'ın hak kitabında bildirdiği hükümlerden, insanlara emrettiği yaşam tarzından habersiz şekilde kendilerini toplumun ve içinde yaşadıkları sosyal çevrenin beklentilerini yerine getirmeye şartlandırmışlardır.

Günümüzde de yaşadığınız sosyal çevreye şöyle bir baktığınızda Allah'ın emir ve yasaklarının çoğu kimse tarafından tam anlamıyla bilinmediğini ve uygulanmadığını rahatlıkla görebilirsiniz. Üstelik bu durumdan hiç kimse bir rahatsızlık duymamaktadır. Allah'ın gücü, O'nun rızasını kazanmanın ne kadar önemli olduğu, onun emirlerine uyulmadığında Allah Katında nasıl bir karşılık alınacağı neredeyse hiç düşünülmemekte, çoğu insan bu konuları aklına dahi getirmemektedir. Oysa aynı kişiler çevrelerindeki insanların kendileriyle ilgili olarak ne düşündükleri, kendilerinden ne gibi beklentileri olduğu, onlara kendilerini daha çok beğendirmek, daha çok sevdirmek için neler yapmaları gerektiği gibi sayısız konuyu yakından takip etmektedirler. Bu kimseler insanlara, Allah'tan daha fazla sevgi ve bağlılık yöneltilen böyle bir sistemin içinde yaşamakta ve bunun yanlış olabileceğine ihtimal de vermemektedirler.

Bu, son derece köklü ve sapkın bir düşünce ve yaşam tarzı, insanların maddi ve manevi imkanlarını sarf etmelerine neden

olan, hatta hayatlarını bu uğurda harcayacak kadar onları etkisi altına alan bir inanç şeklidir. Bu inanç şekli kendi emirleri ve yasakları, doğruları ve yanlışları olan, üstelik herkesin de bunlara uymasını zorunlu kılan batıl bir din haline gelmiştir. Her insan kendi sosyal çevresinin beklentileri doğrultusunda hazırlanmış bu paket programa uymak zorundadır. Çünkü ancak bu şekilde o insanların arasında yaşayabilir; aksi takdirde dışlanıp küçümsenir. Diğer insanlar, gerek bakışları, gerekse tavır ve konuşmalarıyla, kendilerine uymayanları aşağı gördüklerini açıkça hissettirirler.

Bu duruma düşmemek için o kişinin tüm bir gün boyunca, kendi kendine unutmadan sürekli olarak tekrarlaması gereken birtakım sloganları vardır. Örneğin; **benim için uyanık desinler, zeki desinler, güzel desinler, neşeli desinler, hoş sohbet desinler, becerikli desinler; aman sakın cimri, bencil demesinler, saf demesinler, cahil demesinler...** Bu batıl dine uyan kişi, tüm bunları, tıpkı bir ibadet gibi vazgeçmeden ve aksatmadan büyük bir titizlikle uygular. Çevresindeki insanların, kendisinden razı olacakları bir kişilik geliştirmeye büyük çaba sarf eder. İtinayla sürdürdüğü bu uygulamalar sonucunda, insanlara Allah'tan daha çok değer veren, onların rızasını kazanmak için önüne gelen her teklifi kabul eden, tüm dikkatini insanlara yöneltmiş biri haline gelir. Artık bu kişi, insanların birbirine kulluk ettiği batıl bir dini sistemin içinde hapsolmuştur. İçten içe yaşanan bu gizli dinin azimli bir mensubu haline gelmiştir.

Bu din, Allah'ı bırakıp insanlara tapmayı öngören bir dindir. İnsanlara tutkulu bir bağlılığı simgeleyen ve adını **"İnsanlara Tapınma Dini"** koyabileceğimiz bu batıl inanç elinizdeki kitabın ana konusunu oluşturmaktadır. Allah, Kuran'ın pek çok

ayetinde insanları bu sapkın inançtan kurtulup yalnızca Kendisine kulluk etmeye davet etmiştir. Bu ayetlerden birinde şöyle buyrulmaktadır:

"Siz yalnızca Allah'tan başka birtakım putlara tapıyor ve bir takım yalanlar uyduruyorsunuz. Gerçek şu ki, sizin Allah'tan başka taptıklarınız, size rızık vermeye güç yetiremezler; öyleyse rızkı Allah'ın katında arayın, O'na kulluk edin ve O'na şükredin. Siz O'na döndürüleceksiniz." (Ankebut Suresi, 17)

Biz bu eserde, insanların hem dünyalarını hem de ahiretteki sonsuz hayatlarını büyük bir tehlike içine sokan ve onları, Allah yerine O'nun yaratmış olduğu insanları ilah edinmeye zorlayan bu şeytani sistemin yapısını ve insanları nasıl kontrolü altına aldığını günümüzden bazı örnekler vererek anlatacağız. İnsanlara, kendileri için henüz zaman varken bu batıl dinin büyüsünden kurtulmaları için neler yapmaları gerektiğini Kuran ayetleriyle açıklayacağız.

Unutulmamalıdır ki bu sapkın din, toplumu ne kadar etkisi altına almış olsa da, iradesi güçlü ve aklı başında bir insan için, bu batıl sistemi yaşamaktan vazgeçmek son derece kolaydır. Çünkü yapılacak olan sadece Allah'a gönülden iman etmek, O'ndan başka ilah olmadığına kesin olarak inanmaktır. Allah, iman eden kullarının yolunu açar onları doğru yoluna ulaştırır. Kuran'ı vesile kılarak, yaşadıkları karanlık hayattan çıkmalarını sağlar. Allah bir ayetinde müminleri şöyle müjdelemektedir:

Allah, iman edenlerin velisi (dostu ve destekçisi)dir. Onları karanlıklardan nura çıkarır... (Bakara Suresi, 257)

İNSAN ALLAH'A KULLUK ETMEK İÇİN YARATILDI

İnsan Allah'ın yarattıkları arasında şuuru olan, doğruyu ve yanlışı ayırt etme yeteneğine sahip bir varlıktır. Bu nedenle Allah'ın varlığının delillerini, üstün yaratma gücünü kavrayabilecek, dünya ve ahiret hayatının gerçek amacını anlayabilecek kapasitededir.

Ancak sahip olduğu bu üstün özellikler beraberinde ona birtakım sorumluluklar yükler. Çünkü tüm bunları aklıyla kavrayabilen bir insan, asıl kulluk etmesi gereken gücün Allah olduğunu ve Allah'tan başka ilah olmadığını anlar. Kendisine dünya hayatında yüklenen sorumluluğun asıl olarak Allah'a iman etmek olduğunun şuuruna varır. Allah Kuran'da kullarına şöyle buyurmaktadır:

> **Gökleri ve yeri bir örnek edinmeksizin yaratandır. O'nun nasıl bir çocuğu olabilir? O'nun bir eşi yoktur. O, herşeyi yaratmıştır. O, herşeyi bilendir. İşte Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka ilah yoktur. Herşeyin yaratıcısıdır, öyleyse O'na kulluk edin. O, herşeyin üstünde bir vekildir. (Enam Suresi, 101-102)**

Şu çok açık bir gerçektir ki, dünya hayatında aranılan huzur, mutluluk ve başarının temelinde insanların, kendilerine yükletilen sorumluluğu bilmeleri ve yalnızca Allah'a kulluk etmeleri yatmaktadır. Bu durum, toplumsal açıdan da geçerlidir ve toplum içinde bir dengenin oluşmasını sağlamaktadır. Ancak aksi söz konusu olduğunda; yani Allah'ın varlığını inkar edenlerin,

O'nun vereceği cezadan ve ahiret gününün getireceklerinden korkmayanların sayısı arttığında, bahsettiğimiz bu denge bozulur. İnsanların Allah'a kul olduklarını unutup başka varlıklara yönelmelerinin önemli bir sonucu olarak, ahlaki dejenerasyon, insan ilişkilerindeki yozlaşma, menfaate dayalı ilişkiler, güçlünün zayıfı ezmesi, acımasızlık, zalimlik, sahtekarlık, düşmanlık gibi fiiller toplum içinde rahatlıkla hayat sahası bulurlar. Bunun sonucunda ise aile ve toplum düzeni, ülke huzuru ve dünya barışı tehlikeye girer. Kuran'da, insanların Allah'ın emirlerini terk edip kendi hevalarına uymalarının, insanlığı ciddi bir dejenerasyona götüreceği şöyle haber verilmektedir:

Eğer hak, onların heva (istek ve tutku)larına uyacak olsaydı hiç tartışmasız, gökler, yer ve bunların içinde olan herkes (ve herşey) bozulmaya uğrardı. Hayır, Biz onlara kendi şan ve şeref (zikir)lerini getirmiş bulunuyoruz, fakat onlar kendi zikirlerinden yüz çeviriyorlar. (Müminun Suresi, 71)

Günümüzde insanların büyük bir bölümü, içinde yaşadıkları ve sürekli şikayet ettikleri dejenerasyonun kökenindeki nedenlerin, kendi bencil tutkularına uymaları ve Allah'a eş koşmaları olduğunu düşünmezler. Bu nedenle de çözümü çok farklı yerlerde ararlar. Yalnızca ekonomik, sosyal ve kültürel reformlar yaparak, ülkenin zenginliğini artırarak ve teknolojisini geliştirerek sorunlarını çözebileceklerini düşünürler. Oysa şirkten tamamen arınmadan ve insanlar arasında güçlü bir Allah inancını yerleştirmeden, bu yöntemler kesin çözümler getirmez. Sürekli yeni çözümler üretilmesine karşın, Allah'ın emrettiği güzel ahlaka aykırı uygulamaların sürdürülmesi nedeniyle hiçbir kesin başarı kazanılamaz.

Kimi insanların içinde yaşadıkları bu karanlık ve ürkütücü yaşam tarzından kurtulabilmelerinin, huzurlu, güvenilir ortamlar içinde yaşayabilmelerinin tek bir yolu vardır. Bu yol, toplumu oluşturan bireylerin "insanlara tapınma dini"nin pençesinden kurtulmaları, yalnızca Allah'a iman etmeleri ve Allah'ın Kuran'daki emir ve yasaklarına uymalarıdır. Bu, tüm insanlar için mutlak bir kurtuluş demektir. Çünkü insanı Allah yaratmıştır ve onun ruhunun neye ihtiyacı olduğunu da en iyi Allah bilir. Kuran'da bu gerçek şöyle haber verilmektedir:

> **Allah, rızasına uyanları bununla (Kuran ile) kurtuluş yollarına ulaştırır ve onları Kendi izniyle karanlıklardan nura çıkarır. Onları dosdoğru yola yöneltip-iletir. (Maide Suresi, 16)**

ŞİRKE SAPAN BİR TOPLUM NE DURUMA DÜŞER?

Bir toplumda "insanlara tapınma dini"nin hakim olduğunu anlayabilmemizi sağlayacak bazı işaretler vardır. Bunlar arasında en temel olanı, Allah'ın varlığını ve her an kendileriyle birlikte olduğunu unutmalarının insanlara getirdiği gafil tavırlardır. Bu tavırları benimseyen ve Allah'ın rızasını unutup insanların kendisinden istediklerini -din ahlakına muhalif olsa dahi- gözü kapalı yerine getiren bir kişi, her türlü aşağılanmayı ve küçük düşmeyi de göze almış olur.

Buna, gruplarına katılmayı istediği insanlar kendisi için uyumlu desinler ve aralarına alsınlar diye Kuran ahlakına hiç uymayan tavırlarda bulunan biri örnek olarak verilebilir. Yanlış olduğunu bildiği halde, yalnızca insanlar kendisini beğensinler diye her türlü çirkin davranışı yapabilen bir insan, hem dünyada bunun vicdan azabını yaşar, hem de ahirette samimiyetsizliğinin karşılığını alır. Bu kişi, insanların gözüne girdiğini zannederken, Allah onun gerçek niyetini tüm açıklığıyla bilmektedir. O, Allah'ı unutmuştur ancak Allah onu her an görmekte ve kalbinde sakladığı niyetini bilmektedir. İnsanlar bu tavrı karşısında onun hakkında olumlu düşüncelere sahip olsalar da Allah o kişinin samimiyetsiz olduğunu bilmektedir.

Örneğin son derece kötü bir ahlaka sahip olduğuna, fakir ve ihtiyaç içindeki insanların hakkını yediğine, Allah'ın men ettiği şekilde haksız kazanç elde ettiğine şahit olmasına rağmen, sadece kendisini terfi ettirmesi için patronunun tüm bu çirkin

tavırlarını görmezlikten gelen kişiyi de Allah görmektedir. Bu kişi, patronu kendisi için "çalışkan ve çok sadık" desin diye tüm gücüyle çalışırken de Allah'ın haram kıldığı bir fiile göz yumarken de Allah onun tüm düşüncelerine ve sözlerine şahittir. Allah'ın rızasını kazanmak için hiçbir çabası olmadığı halde, herhangi bir insanın rızasını kazanmak için yaptıkları, Allah katında yazılmaktadır.

İşte bu tür inançlara sahip insanlar, karşı tarafı etkilemek, onları razı etmek için adeta iplerini insanların kontrol ettiği bir kukla haline gelir ve kendilerinden istenilenleri -doğru, yanlış, haram, helal ayırt etmeksizin- harfi harfine yerine getirirler. Sırf dünyevi arzularını ve birtakım nefsani tutkularını tatmin edebilmek için Allah'ı unutturan, O'nun rızasını gözetmekten uzaklaştıran olan bu sistemin bir parçası olmayı kabul ederler. İnsanlık haysiyetini kıran, insanı küçülten, basitleştiren bir yaşam tarzını benimsemeyi göze alır, başka insanların güdümünde, imanın getirdiği insani heybeti kaybetmiş bir şekilde yaşarlar. Bunun sonucunda da, birbirlerine karşı son derece samimiyetsiz, saygısız ve iki yüzlü davranışlarda bulunan, gerçek anlamda sevgiyi bilmeyen, sadece kendi çıkarları için yaşayan ürkütücü bir insan topluluğunun oluşmasına neden olurlar. Kendilerini, gerçek dostluğun yaşanmadığı, tümüyle menfaate dayalı ilişkilerin hakim olduğu bir sistemin içine kilitlerler. Kendi elleriyle kurdukları bu sistem içinde ise, İsra Suresi'nde bildirildiği gibi Allah'ın yardımından ve rahmetinden uzak bir şekilde yapayalnız ve yardımcısız kalırlar:

Allah ile beraber başka ilahlar edinme, yoksa kınanmış ve kendi başına (yapayalnız ve yardımcısız) bırakılmış olursun. (İsra Suresi, 22)

Şirke saparak "insanlara tapınma dini"nin bir üyesi olan

kişilerin bu duruma düşmelerinin kökenindeki bazı nedenleri şöyle sıralayabiliriz.

Allah'ı unutarak insanların rızasını kazanmaya çalışmaları

Şirke sapan insanlar Allah'ın varlığını ve kainat üzerindeki mutlak hakimiyetini unutmuşlardır. Bu gaflet halinin sonucunda da kendilerinin müstakil bir güce sahip olduklarını zannederler. İstedikleri herşeyi yapabileceklerini, diledikleri hayatı planladıkları gibi yaşayabileceklerini, kimsenin kendilerine karışamayacağını, kendi hayatları üzerinde söz sahibi olabileceklerini düşünürler. Üzerlerinde hiçbir otorite kabul etmez, asi bir karaktere sahip olurlar. Allah'ın sonsuz gücünü, herşeyi kontrolü altında tuttuğunu, kendilerinin ise aciz birer kul olduklarını görmezden gelirler. Tüm kainatın, Allah'ın belirlediği bir kaderi olduğunu ve hiçbir varlığın, kendisi için belirlenmiş olan bu kaderin dışına çıkamayacağını kavrayamazlar. Sonuç olarak da dünyada yalnızca kendi istek ve tutkuları doğrultusunda bir yaşama sahip olmaya çalışırlar; Allah'ın rızasını gözardı ederler.

Oysa bu insanlar, gerçeklerden gafil bir şekilde kendilerini bu kadar sorumsuz hissederken yani Allah'ın varlığını unutmuşlarken, Allah her an onlarla birliktedir. Yaptıkları herşeyi görmekte, Allah'ı unutup insanların rızasını kazanmak için gösterdikleri çabayı bilmektedir. Mesela bir insana olan sevgisini ispatlayabilmek ve onun sevgisini kazanabilmek için kişinin gösterdiği çabaya, kendini sevdirecek davranışlarda bulunmaktaki titizliğine kısacası her yaptığına Allah şahittir. Kuran'da, Allah'a eş koşanların insanların rızasını kazanmaya yönelik çabaları şöyle haber verilmektedir:

İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını 'eş ve ortak' tutanlar vardır ki, onlar (bunları), Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür... (Bakara Suresi, 165)

Böyle karakterdeki bir kişi, ayetten de sevdiği insan kendisi için "beni gerçekten seviyor, bana değer veriyor" desin diye gösterdiği bu yoğun şevki ve isteği Allah'a karşı göstermesi istendiğinde bu teklifi kabul etmez. Örneğin beş vakit namaz kılması istense büyük bir ihtimalle bu teklifi geri çevirir. İmkanlarının ve zamanının kısıtlı olduğu, yoğun çalışma temposu içinde namaza vakit ayıramayacağı gibi bahaneler öne sürer. Çünkü bu ibadeti yerine getirdiği takdirde sosyal çevresi içindeki hemen hiç kimse onu övmeyecek, takdir etmeyecektir. Yani onun çarpık bakış açısına göre bu ibadeti yapmanın kendisi için elle tutulur bir faydası olmayacaktır. Hatta insanların kendisi ile ilgili olarak, "namaz kılıyor, dine yöneldi, çok değişti" dememeleri için bile, bu ibadeti yapmaktan vazgeçebilecek kadar gafil olabilir. Yaptığı bu seçim sonucunda, bir avuç insanın takdirini ve sevgisini kazanırken, diğer yandan Allah'ın kullarına farz kıldığı önemli bir ibadeti yerine getirmeyerek O'nun sonsuz sevgisini ve rahmetini kaybettiğinin bilincinde değildir.

İşte bu nedenle Allah Kuran'da kullarını insanların rızasına yönelip Kendi rızasını unutma tehlikesine karşı uyarmıştır. İnsanların her türlü şirkten kendilerini sıyırarak Allah'a yönelmelerini ve namaz kılmalarını bir ayette şöyle emretmiştir:

'Gönülden katıksız bağlılar' olarak, O'na yönelin ve O'ndan korkup-sakının, dosdoğru namazı kılın ve müşriklerden olmayın. (Rum Suresi, 31)

İnsanlardan, Allah'tan korktuklarından daha fazla korkmaları

Bir güce veya olaya karşı kalbinde ciddi bir korku duymak, insana birçok şeyi en iyi şekilde yapabileceği bir irade verir. Bu korkunun şiddeti, kendi iradesi ile yapamayacağını düşündüğü olaylar karşısında bile, kişiye beklenmedik bir şekilde kesin ve net kararlar aldırır.

İnsanlar kalplerinde yaşadıkları derin korkunun şiddetiyle kendilerinden her istenilen şeyi yapabilecek hale gelirler. Örneğin yokluk çeken ve acil olarak paraya ihtiyacı olan bir insan, aldığı iş teklifi karşısında bu işe girebilmek için elinden gelen herşeyi yapar. Karşısına çıkan bu fırsatı kaçırmayı göze alamaz. İş ile ilgili olarak görüştüğü kişilere kendisini en iyi haliyle tanıtmaya özen gösterir. Hata yapmaktan korkar. Karşısındaki kişilere son derece hürmetkar davranır, onların, kişiliğine ve iş tecrübesine güvenmeleri için elinden gelen her türlü dikkati sarf eder. O iş yerinin kuralları, orada çalışan insanlarda aranılan özelliklerin ne olduğu gibi bilgileri görüşme öncesinde öğrenmeye çalışır, görüşme sırasında da bu arayışa ters düşen bir ifadede bulunmamaya özen gösterir. Bir an bile dalgın ya da uygunsuz bir tavır içine girmez. Geleceğine yönelik hiç dinmeyen korkusu ve endişeleri onu uyanık tutar. İş yeri yetkililerinin görüşme sonunda kendisiyle ilgili olumlu karar vermeleri ve kendisi hakkında görüş bildirirlerken "tam aradığımız kişi" demeleri için elinden gelen her türlü gayreti gösterir.

Başka bir kişi de yanında çalıştığı iş sahibinin şirket içinde görmek istemediği hareketleri yaparken yakalanmaktan çok korkar. İşine geç kalmamaya, özel telefon konuşmaları yapmamaya, kısacası o işyerinde uygun görülmeyen tavırlarda

bulunmamaya özen gösterir. Diğer şirket çalışanlarını da bu konulara itina etmeleri konusunda uyarır. Kendisine iş disiplini olmayan, ciddiyetsiz bir kişi denmesinden çok korkar. Çünkü bu gibi olumsuz kanaatler, dünyada maddi bir kayba uğramasına neden olacak, iyi bir hayat yaşamasını engelleyecektir. Elbette bir insanın iş disiplinine sahip olması, uygun olmayan davranışlardan sakınması gerekir. Ancak burada yanlış olan, bir kişinin bu güzel davranışları, yalnızca insanlardan korktuğu ve onlardan çekindiği için yapmasıdır ki, böyle bir yapıda zaten güzel davranışlar süreklilik gösteremez. Allah'tan korkmayan bir kişi, insanların kendisini görmeyeceğine, onlardan tepki almayacağına inandığı durumlarda, bu disipline uymayan her türlü davranışı rahatlıkla gösterebilir.

İşte bu yüzden insan güzel davranışlarda bulunurken de çok önemli bir gerçeği unutmamalıdır. Bu gerçek, korkulması gereken tek gücün Allah olduğudur. İnsanların, karşılarında heyecanlandıkları, korkuya kapıldıkları, gözlerinde büyüttükleri kişileri ve olayları yaratan ve kontrolü altında tutan Allah'tır. Allah katında onların ne zenginliklerinin, ne güçlerinin önemi yoktur. Tek önemli olan takvaları ve güzel ahlaklarıdır. Ayrıca insanlar sadece kaderlerinde belirlenmiş olan olaylarla karşılaşırlar. Bu örnekteki kişinin kaderinde o işe girmesi tespit edilmişse, Allah dışında hiçbir güç bu sonucu değiştiremez. Hatta ne kadar hata, ne kadar büyük gaflar yaparsa yapsın Allah dilerse, o kişi o işe girer. Ancak eğer kaderinde başka bir şey belirlenmişse o zaman da her ne çaba gösterirse göstersin o işe giremez. Allah'ın belirlediği kaderin dışına çıkamaz. Kuran'da bütün olayların Allah'ın bilgisi ile gerçekleştiği şöyle haber verilmektedir:

Yeryüzünde olan ve sizin nefislerinizde meydana gelen herhangi bir musibet yoktur ki, Biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (yazılı) olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre pek kolaydır. (Hadid Suresi, 22)

Unutulmamalıdır ki, burada örnek olarak ele aldığımız kişi, henüz o işe giremeden ölebilir. O zaman hayatı boyunca duyduğu dünyevi korkuların, insanlara verdiği müstakil gücün bir anlamı da kalmamış olur. Harcadığı tüm çabalar boşa gider. Ahiret günü, kanaatlerine büyük önem verdiği insanların hiçbiri kendisine destek veremez. Hayatı boyunca Allah'ın rızasını gözardı edip insanları razı etmeye çalışarak yaptıklarının karşılığını bin yıl değil, on bin yıl değil, milyon ya da milyar yıl değil sonsuza kadar sürecek bir cehennem azabı içinde kalarak alabilir. Hayatı boyunca yaptıklarından dolayı tevbe edip bağışlanma dilemediği takdirde Allah, o kişiyi işlediği suçlardan ve yaptığı kötülüklerden dolayı sonsuz bir cehennem hayatına mahkum olarak yaşatabilir.

İşte tüm bu gerçekler doğrultusunda düşünüldüğünde, Allah korkusunun tüm bu korkuların çok daha üstünde olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Kuran'da **"… Allah'tan korkup-sakının ve gerçekten bilin ki, siz O'na döndürülüp-toplanacaksınız." (Bakara Suresi, 203)** şeklinde bildirilerek bu büyük gerçeğe dikkat çekilmektedir.

İNSANLARI BU DİNİ YAŞAMAYA YÖNELTEN ÇARPIK MANTIKLAR

Bazı insanlar İslam dininin hükümlerini yerine getirmek, emir ve yasaklarına uygun bir yaşam sürmek konusunda isteksiz davranmaktadırlar. Ancak aynı kişiler, insanları adeta ilahlaştıran bir sistemin içinde yaşama konusunda son derece istekli davranırlar. İşte bu iki zıt durum, akla hemen insanlara tapınma dininin "insanları ne gibi vaatlerle aldattığı" sorusunu akla getirmektedir. Bu soru üzerinde düşünüldüğünde ise karşımıza böyle insanların Allah'ın kudretini kavrama konusunda büyük bir eksiklik içinde oldukları gerçeği çıkmaktadır.

Allah'ın gücünün sınırsızlığını ve kainatı yaratış amacını anlamayan insanlar, yaşamlarını kendi koydukları, Kuran'a muhalif, cahiliye mantıklarıyla yürütmeye çalışırlar. Bu mantıklar bir taraftan insanlara tapınma dininin temellerini oluştururken diğer taraftan da insanların bu dini yaşama konusunda öne sürdükleri bahaneleri meydana getirirler. Oysa Allah Kuran'da sahte gerekçeler ve mantıklar öne sürerek inkarlarını meşru göstermek isteyenler için, **"Onlar hala cahiliye hükmünü mü arıyorlar? Kesin bilgiyle inanan bir topluluk için hükmü, Allah'tan daha güzel olan kimdir?" (Maide Suresi, 50)** şeklinde bildirmektedir.

Bu bölümde, insanların Allah'ın hak dinini yaşamak yerine insanları razı etmeye yönelik batıl bir dini yaşarken ne gibi sahte gerekçeler öne sürdükleri anlatılacaktır. Bu çarpık mantıklardan bazıları şöyledir:

"Hayatın Gerçekleri" Mantığı

Allah insanların hayatlarının her anını, Kuran'ın hükümleri, emir ve yasakları doğrultusunda düzenlemelerini ister. Kuran, insanların doğruyu yanlıştan ayırt etmesini sağlayan, onlara güzel ve çirkin davranışların neler olduğunu bildiren, Allah'ın razı olacağı ve olmayacağı tavırların hangileri olduğunu haber veren bir kılavuzdur. Bu nedenledir ki Allah Bakara Suresi'nde insanların bu mübarek Kitaba uymalarını şöyle emretmektedir:

Bu indirdiğimiz mübarek bir Kitap'tır. Şu halde O'na uyun ve korkup-sakının. Umulur ki esirgenirsiniz. (Enam Suresi, 155)

Ancak insanların büyük bir çoğunluğu hayatlarını Kuran'da yer alan hükümlere ve ahlak anlayışına göre düzenlemezler. Hatta Kuran'ın, Allah'ın emirlerinin yer aldığı ve uymaları gereken bir kitap olduğunu bile pek düşünmezler. Din ahlakının ve Kuran'ın tüm hayatları için ne kadar önemli olduğunu kavrayamazlar. Dinin ancak kısıtlı birkaç konuda hayatlarına yön verebileceğini düşünürler. Zorluk ve sıkıntı içinde kalmaları, büyük bir tehlikeyle karşı karşıya gelmeleri, ciddi ve acı verici bir rahatsızlık geçirmeleri, kendi güçleriyle alt edemedikleri bir korku yaşamaları ya da ölüm gibi ciddi olaylarla karşılaşmaları dışında, Allah'a sığınmaya gerek duymazlar. Din ahlakının yaşanmasının, her insan için gerekli olduğunu kavrayamazlar. Bu nedenle de din ahlakından hayatları boyunca olabildiğince uzak durmaya, dinle ilgili hiçbir şeyi aralarında konuşmamaya özen gösterirler. Allah'ın adını anmaktan dahi kaçınırlar.

Oysa insanların yaşayabilmek için mutlaka Allah'ın hükümlerine, Kitabında bildirdiği güzel ahlaka ihtiyaçları vardır. İnsan için kolay ve güzel olan, bizi yaratan Rabbimizin Kitabındaki ahlakı yaşamaktır. Bu ahlak olmadan, sağlıklı bir toplum yapısının

oluşması düşünülemez. Çünkü insanın fıtratını yani yaratılıştan gelen yapısını düşünmeden ortaya atılan her türlü kural, gerek insanlar gerekse toplumlar üzerinde yıkıcı etki oluşturur, toplumların dejenerasyonuna neden olur. Toplum ciddi bir sosyal kaosun içine sürüklenir, insan ilişkileri kötüye gider. Bunların sonucunda da dünya, savaşlardan, kargaşadan ve zulümden kurtulamaz. Bireyler de din ahlakından uzaklaşıp cahiliye sisteminin kurallarına uymaya çalıştıkça manen ve fiziksel olarak çeşitli sıkıntılara maruz kalırlar.

Günümüzde, anlattığımız tüm bu olumsuz sonuçlar yaygın olarak yaşanmasına rağmen, samimi iman edenler dışındaki insanlar "elbette din vardır ama bir de hayatın gerçekleri vardır" mantığı ile cahiliye sistemini yaşatmaya devam etmektedirler. Bu sistemin temeli din ahlakının, yaşam içindeki mutlak gerekliliğini inkar etmek üzerine kuruludur. Bu çarpık mantığa göre insanların din ahlakının kurallarıyla yaşaması pratik olarak imkansızdır. Söz konusu kişiler, eğer din günlük hayatın içine sokulursa, insanın, dünyanın her türlü nimetinden mahrum kalacağını, tekdüze bir hayat yaşayacağını düşünürler. Din ahlakını yaşamanın, sözde insanların hayatın tadına varmasına engel olacağını zannederler. Elbette bu, gerçeklerle bağlantısız bir düşüncedir. Din ahlakı, insan ruhunun en rahat edeceği, en huzurlu ve üretken olacağı bir toplum hayatı meydana getirir. Kendilerini "hayatın gerçekleri aldatmacası"ndan kurtarıp bu üstün ahlakı yaşayan insanlar, toplumda en sağlıklı ruh haline sahip, güzelliklerden en çok hoşnut olan kişilerdir, daima barış, hoşgörü ve özveri ortamının oluşmasında öncü rol oynarlar.

Din ahlakından uzak insanlar ise, güzel ahlak göstermeyi bir zayıflık ve saflık olarak değerlendirirler. Örneğin bir insanın, karşısındakiler için ne kadar fedakarlık yaparsa yapsın karşılığında,

bencillik ve vicdansızlıktan başka bir şey bulamayacağına, dolayısıyla fedakarlık yapmakla akılsız bir konuma düşeceğine inanırlar. Bu nedenle toplumda fedakarlık yapan kişiye "iyi niyetli ama saf" gözüyle bakılır. Çünkü hiçbir çıkarı olmadığı halde bir başkasına iyilik yapmaktadır ve yaptığı için karşılık talep etmemektedir. Onlara göre bencilliğe bencillikle, kine kinle, düşmanlığa düşmanlıkla, sevgisizliğe sevgisizlikle karşılık vermek hayatın gerçek yüzünü yansıtmaktadır.

Ya da karşısındaki, kendisine sürekli olarak kötülük yapan, zarar veren bir insan olmasına karşın, ona iyi davranan, onun iyi huylu olması için uğraşan, kendisine yaptığı kötülükleri affeden bir insanın yaptığı bu iyilik, cahiliye toplumu tarafından kesin bir akılsızlık olarak yorumlanır. İnsanlar gösterdiği güzel ahlak nedeniyle o kişiyi, "Ne kadar safmış, ben olsaydım fırsat varken intikam alırdım, gereken karşılığı verirdim" gibi sözlerle küçümserler. Çünkü Kuran ahlakından uzak insanların sahip olduğu "hayatın gerçekleri" mantığına göre kötülüğe kötülükle karşılık vermek en doğru olan davranıştır. Cahiliye dini içinde son derece rağbet gören bu mantık, bir düşmanın hiçbir zaman gerçek bir dost olamayacağı tezini savunur. Bu nedenle de kişi ne kadar iyilik yapsa da aradaki düşmanlık bozulmayacak aksine sadece iyilik yapan taraf kaybetmiş olacaktır. Toplum bu kişiyi, kendisine yapılan kötülüğü kavrayıp anlayamamış, zayıf bir insan gözüyle değerlendirecektir.

Bu çarpık mantık içinde yaşayan insanlar, kendilerince düştüklerini düşündükleri bu durumdan korunmak için, hayatın gerçekleri mantığına sıkı sıkıya sarılmaları ve insanların tepkilerini, yorumlarını, düşüncelerini çok iyi takip etmeleri gerektiğini düşünürler. Çünkü söz konusu kişi, insanların ne dediğine çok fazla önem vermekte ve kendini insanlara ne kadar beğendirirse

toplumda da o kadar iyi bir yer edineceğini sanmaktadır. Toplum memnun olduktan sonra, her türlü çirkin tavrı göstermenin, dünyevi hedeflerine ulaşabilmesi için muhakkak kullanılması gereken bir yol olduğunu düşünmektedir.

Oysa Kuran'da Allah'ın, insanlardan samimi ve sadece Kendi rızasını gözeten, kimsenin ne diyeceğini düşünmeyen, güzel bir ahlak istediği bildirilir. Rabbimiz kulları arasında, burada söz edilen cahiliye mantığının tam aksi bir ahlakın hakim olmasını emretmektedir. Buna göre, bir insan ancak kendisine yapılan kötülüğe iyilikle karşılık verdiği takdirde Allah katında iyi bir insan olabilir. Ayrıca bu tavır, düşmanlık yerine güçlü dostlukların kurulmasına vesile olan önemli bir adımdır. Allah bu sonucu Kuran'da şu şekilde müjdelemektedir:

> **İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel olan bir tarzda (kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki sıcak bir dost(un) oluvermiştir. (Fussilet Suresi, 34)**

Yalnızca kötülüğe verilen karşılıkta değil her türlü davranışta Kuran ahlakını benimsemek yegane kurtuluş yoludur. Hayatın gerçek amacı Allah'ın razı olacağı bir kul olmak, bunun için karşılıksız iyilikte bulunmak, fedakarlık yapmak, özverili, adaletli, sabırlı, iyiliği emredip kötülükten men etmekte kararlı, kayıtsız şartsız Allah'ın rızasına yönelen bir insan olmaktır.

Ancak Kuran'da bildirilen ahlakı benimsemeyen cahiliye insanları, hayatları boyunca çekişme, kavga, huzursuzluk içinde yaşar ve bunun, hayatın gerçeği olduğunu zannederler. Sahtekarlık yapmadan, çıkarcı, sinsi, iki yüzlü olmadan sadece güzel ahlaklı olarak rahat bir hayat yaşanabileceğine kesinlikle ihtimal vermezler. Dünyanın, kendi deyimleriyle "bir kurtlar sofrası" ya da "ancak güçlülerin hayatta kalabildiği bir arena" olduğuna

inanırlar. Sonsuza kadar sürecek ahiret hayatının varlığını unutarak, sadece kısa dünya hayatına yönelik bir yaşam sürdükleri için "dünyada ne yaparsam yanıma kar kalır" düşüncesiyle din ahlakını terk ederek yaşarlar. Kurallarını insanların uydurduğu sahte bir dünyada, kısılıp kalır, adeta bir ilah gibi gördükleri insanlara tam anlamıyla bir köle gibi bağlanırlar. Bunun sonucunda da Allah'ın emirlerine uymamanın getirdiği ağır sonuçlara katlanmak zorunda kalır; dünyada aşağılık bir hayat yaşar, ahirette ise bundan çok daha acı bir azapla karşılaşırlar. Onların bu durumları Kuran'da şöyle bildirilir:

O şirk koşanlar, şirk koştuklarını gördükleri zaman: "Rabbimiz, Seni bırakıp bizim taptığımız ortaklarımız bunlardır" diyecekler. (Onlar da bunlara:) "Siz gerçekten yalan söyleyenlersiniz" diye sözü (geri çevirip) fırlatacaklar. O gün (artık) Allah'a teslim olmuşlardır ve uydurdukları (yalancı ilahlar) da onlardan çekilip-uzaklaşmıştır. İnkar edip de Allah'ın yolundan alıkoyanlar; Biz, işledikleri bozgunculuğa karşılık, onlara azab üstüne azab ilave ettik. (Nahl Suresi, 86-88)

Sonra onlara denilecek: "Sizin şirk koştuklarınız nerede? Allah'ın dışında (taptıklarınız)." Dediler ki: "Bizi bırakıp-kayboluverdiler. Hayır, biz önceleri (meğer) hiçbir şeye tapar değilmişiz." İşte Allah, kafirleri böyle şaşırtıp-saptırır. İşte bu, sizin yeryüzünde haksız yere şımarıp-azmanız ve azgınca ölçüyü taşırmanız dolayısıyladır. İçinde ebedi kalıcılar olarak cehennemin kapılarından girin. Artık mütekebbirlerin konaklama yeri ne kötüdür. (Mümin Suresi, 73-76)

"Çoğunluk Yapıyor" Mantığı

İnsanları, din ahlakının gereklerini yerine getirmekten alıkoyan sebeplerden biri, baştan beri üzerinde durduğumuz gibi, içinde yaşadıkları toplumun kendileri hakkında ne diyeceğine, ne düşüneceğine bağımlı hale getiren "insanlara tapınma dini"dir. Bu batıl din, gücünü "çoğunluk yapıyor" mantığından alır. Çünkü toplum içindeki insanların çok büyük bir bölümü daha önce de söylediğimiz gibi insanlara tapınma dininin yaşam şeklini benimsemiştir. Bu da babadan oğula geçen, kimsenin itiraz etmeye gücünün yetmediği batıl bir gelenek haline gelmiştir. Ve bu kişilerin toplumun sayısal çoğunluğunu oluşturuyor gibi gözükmeleri diğer insanları da yanlış yönlendirmekte, onları haksız çoğunluğun yaşadığı hayat şeklinin ve uydukları kuralların doğru olduğuna inandırmaktadır. Oysa Kuran'da Allah Müslümanlara şöyle emretmektedir:

> **Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet ve onların hevalarına uyma. Allah'ın sana indirdiklerinin bir kısmından seni şaşırtmamaları için diye onlardan sakın... Şüphesiz, insanların çoğu fasıklardır. (Maide Suresi, 49)**

Ayetteki ifadeden de anlaşılacağı gibi Allah insanlara haksız çoğunluğa ve onların heva yüklü kurallarına uymamalarını emretmektedir, onların arasında Kuran ile hükmetmenin tek kurtuluş yolu olduğunu bildirmektedir.

Ancak insanların büyük bir kısmı, vicdanları onaylamasa da kendilerini çoğunluğun yaşam tarzına ayak uydurmak zorunda hissederler. Bunu, toplumun bir ferdi olmanın zorunluluğu olarak görürler. Kendilerini, "Madem bu toplum içinde yaşıyoruz, toplumun koyduğu kurallara ve öngördüğü hayat şekline de uymak zorundayız" mantığına -aynı hak bir dinin emriymiş

gibi- uyma zorunluluğu içinde hissederler.

Dinin gerçek manasını kavramamış olan bu insanlar, dünyada -Allah'ın emirleri dışında- tüm insanların uyması gereken birtakım kurallar olduğunu, insanın da sosyal bir varlık olması nedeniyle bu kurallara uymak zorunda olduğuna inanırlar. Toplumun bireylerini hoşnut etmeyi en zaruri görevlerinden biri olarak benimserler. Bu nedenle toplumun, "başkaları ne der, insanlar nasıl değerlendirir, ne düşünürler, benim için iyi desinler, akıllı, zeki desinler, zengin desinler, cömert desinler, benim hakkımda şöyle düşünmesinler, şunu demesinler, böyle konuşmasınlar" gibi kısır döngüye dönüşmüş mantıklarının içinden çıkmayı başaramazlar.

Oysa çoğunluğun yöneldiği hayat şekli, uydukları sahte kural ve yaptırımlar insanları doğruya yöneltmez. Aksine Allah Kuran'da çoğunluğa uymanın, insanı yoldan saptıran bir tehlike olduğunu şöyle haber vermektedir:

> **Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan söylerler.' (Enam Suresi, 116)**

Bu nedenle çoğunluğun Kuran ahlakına muhalif bir hayat şeklini seçmiş olması, insanlara karşı alaycı, zalim tavırlarda bulunmaları, ailelerine hatta devletlerine karşı isyankar bir yapı içinde olmaları, Allah'ın haram kıldığı fiilleri hiç düşünmeden işliyor olmaları o toplumdaki diğer kişileri etkilememelidir. Bu tarz insanların nüfusun çoğunluğunu oluşturuyor olması da bireylerin yaptıkları hatalar için bir gerekçe olamaz. Örneğin bir toplumun tamamı ateşi, güneşi veya yıldızları kendilerine ilah edinmiş, onlara tapıyor olsalar da, bu, bir başkasının da aynı inancı benimsemesine gerekçe olamaz. Ya da bir toplulukta

fuhuşa, düzenbazlığa, zalimliğe, hırsızlığa ve bunlar gibi ahlaksızca davranışlara ses çıkarılmıyor olması durumlarında bir kişi, "çoğunluk bunu yapıyor" mantığını kullanarak aynı eylemleri yapmak durumunda değildir. Veya bir toplumda sadece zenginler saygı görüyor, fakirler, güzel ahlakı dışında ortaya koyacak hiçbir maddi gücü olmayan insanlar eziliyorsa, bu, diğer insanların da bu zihniyeti körükleyecek bir anlayış geliştirmelerini gerektirmez. Aksine kimi insanların, vicdanları kabul etmediği halde sırf çoğunluğun kınamasından korkarak bu zalimce mantığı makul karşılamaları büyük bir vicdansızlık olur. Çünkü insanın sadece toplum tarafından kınanmaktan, dışlanmaktan ya da kötü görülmekten korkarak, vicdanıyla doğru olduğuna kanaat getirdiği bir şeyi yapmakta çekimser davranması akla uygun bir davranış değildir. Kuran'da Allah Müslümanların önemli bir özelliğinin de insanların kınamasından korkmamaları olduğunu şöyle haber vermektedir:

Ey iman edenler, içinizden kim dininden geri döner (irtidat eder)se, Allah (yerine) Kendisinin onları sevdiği, onların da Kendisini sevdiği mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı ise 'güçlü ve onurlu,' Allah yolunda cehd eden (çaba harcayan) ve kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk getirir. (Maide Suresi, 54)

Yine başka bir surede de İbrahim Peygamberin ve onunla birlikte olan müminlerin, kendilerini kınayan insanlardan çekinmeyen kararlı bir tavır içinde olmaları örnek olarak verilmektedir. Hz. İbrahim ve yanındakiler büyük bir çoğunluğunun putlara taptıkları bir toplumda yaşamışlardır. Ancak tüm kınamalara, tehditlere karşın insanlardan değil sadece Allah'tan korkmaları nedeniyle bu toplumun sapkın eğilimlerine büyük

tepki göstermişlerdir. Kuran'da bu durum şu şekilde haber verilmektedir:

İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır. Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki: "Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında taptıklarınızdan gerçekten uzağız. Sizi (artık) tanımayıp-inkar ettik. Sizinle aramızda, siz Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir." (Mümtehine Suresi, 4)

Hz. İbrahim'in bu kararlılığı karşısında müşrik kavmi onu cezalandırmaya karar vermiştir. Ama buna rağmen Hz. İbrahim Allah'a bağlılıkta kararlılık göstermiştir. Allah bu güzel tavrına karşı onu kavminin eziyetinden kurtarmıştır:

Dedi ki: "Yontmakta olduğunuz şeylere mi tapıyorsunuz?" "Oysa sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır." Dediler ki: "Onun için (yüksekçe) bir bina inşa edin de onu çılgınca yanan ateşin içine atın." Böylelikle ona bir tuzak hazırlamak istediler. Oysa biz, onları alçaltılmışlar kıldık. (İbrahim) Dedi ki: "Şüphesiz ben, Rabbime gidiciyim; O, beni hidayete erdirecektir." (Saffat Suresi, 95-99)

Ancak insanların birçoğu bu örnekte gördüğümüz kararlılığı gösterememektedir. Kalpleri Allah'tan uzak olduğu için, vicdanlarını da kullanmamaktadırlar. Vicdanlarının önüne "çoğunluk yapıyor, çoğunluk yapıyorsa doğrusu budur" gibi cahiliye mantıklarıyla set çekmekte ve Allah'tan gafil, insanların hoşnutluğunu önemseyen, onların kınamalarından çekinen bir hayat sürmektedirler. Gerçekten de "insanlar ne der", "arkadaşlarım bir daha konuşmaz, beni dışlarlar", "herkes yapıyor ben de yapayım" gibi düşünceler, kişiyi, Allah'tan başka varlıklara tapan,

Kuran ahlakından tamamen uzaklaşıp dünyaya yönelen bir insan haline getirebilir. Bunun sonucu olarak da kimileri zalimlikten hoşlanan, şefkat, merhamet, sevgi, saygı bilmeyen, kimileri sadece paraya, makama önem veren, insanlıktan, güzel ahlaktan anlamayan bir zihniyet taşımakta mahsur görmez. Sınıfındaki çoğunluk zalim, alaycı, kötü ahlaklı ise bunun dışında davranmanın dışlanma sebebi olacağını bilerek o da onlar gibi davranır. Patronu bir kişi hakkında olumlu düşünüyorsa, söz konusu kişi son derece ahlaksız bir yapıya sahip olsa da onun hakkında olumlu düşünür. Veya müdürü bir kişi hakkında olumsuz bir kanaate sahipse, o kişinin gerçekte nasıl bir yapıda olduğunu araştırmaya bile gerek görmeden o kişi hakkında olumsuz fikir beyan edebilir. Bu insanlar Allah'ın ve din ahlakının kendilerine tamamen unutturulmuş olmasının doğal bir sonucu olarak çoğunluk böyle yapıyor mantığı altında yaşamaya devam ederler. Müstakil bir şahsiyet gösteremezler. Herkes böyle yaşıyor, böyle yapıyor, böyle düşünüyor gibi hatalı mantıklar içinde, yukarıda saydığımız gruplara benzer bir sosyal çevrenin mensubu haline gelirler. Kafalarını nereye çevirseler kendileri gibi çoğunluğa uyan, insanların hoşnutluğunu ana hedef edinmiş kişilerle karşılaştıkları için de yaşadıkları bu ruh halininin garipliğini teşhis edemezler.

Unutulmamalıdır ki insanlar yukarıdaki örneklerde kısaca değindiğimiz gibi Allah'ın razı olacağı dışında bir hayat tarzını benimsemişlerse, çoğunluğa uyma mantığının kendilerine getireceği bir kazanç yoktur. Nitekim aklen çökmüş ve ahlaken dejenere olmuş bireylerden oluşan bir toplum dünyada ciddi bir kaosun içine sürüklenir. Çıkar kavgasına dayalı çekişmeler, düşmanlıklar, öfke, nefret, kıskançlık gibi kaçınılması gereken duygu ve düşünceler insanlar arasında büyük bir hızla yayılır.

Ve dünya yaşanması güç, huzursuzluğun ve kaosun hakim olduğu bir yer haline gelir. Bu, Allah'ın Kendisine eş koşanlara dünyada verdiği karşılıktır. Ahirette bu kişileri daha feci bir son beklemektedir. Kuran'da bu son şöyle haber verilir:

Bunlar, yeryüzünde (Allah'ı) aciz bırakacak değildir ve bunların Allah'tan başka velileri yoktur. Azab onlar için kat kat artırılır. Bunlar (hakkı) işitmeye güç yetirmezlerdi ve görmezlerdi de. İşte bunlar, kendilerini hüsrana uğratanlardır ve yalan olarak uydurdukları (düzme tanrılar da) onlardan uzaklaşıp-kaybolmuşlardır. Hiç şüphesiz bunlar, ahirette en çok hüsrana uğrayanlardır. (Hud Suresi, 20-22)

"Gerçekleri Kimse Değil, Bir Tek Sen mi Fark Ediyorsun!" Mantığı

Toplumu Allah'a inanmaktan uzaklaştıran ve insanları ilah haline getiren bu sistemin bahane olarak öne sürdüğü bir diğer mantık da gerçekleri görmezlikten gelmek veya tamamen reddetmektir. Cahiliye toplumlarının çoğunluğa uyma mantıkları beraberinde iman edenlerin söylediklerine kulak vermemeyi getirir. Müslümanlar, kendilerini Allah'ın emirlerine uymaya ve sadece Allah'a iman etmeye davet ettikleri sırada, bu insanlar atalarının getirdiği kurallara ve inanca iman edeceklerini ifade eden davranışlarda bulunmaya başlarlar. Toplumun kendilerine öğrettiği kurallardan ve yaşayış şeklinden taviz vermeyeceklerini belli ederler. Kuran'da Allah bu zihniyeti şöyle tarif etmektedir:

Ne zaman onlara: "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilse, onlar: "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye (geleneğe) uyarız" derler. (Peki) Ya

atalarının aklı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyseler? (Bakara Suresi, 170)

Cahiliye dini içinde, atalarından öğrendikleri ile hayatlarını sürdürmeye kararlı insanlar, kendi aralarında rağbet gören, hayatlarının içine sinmiş bu uydurma dinin hükümlerine müdahele etmek isteyenlere kesin olarak karşı koyarlar. Kendilerine doğruları getiren iman sahibi kişilerin, hoşnutluklarını kazanmaya çalıştıkları insanlarla aralarını bozmalarını ve bu batıl dinin kurallarını zedelemelerini istemezler. Samimi, inanç sahibi kişilerin sabırla açıkladıkları gerçekleri; "Bunları bir tek sen mi anladın, bunca insan yanılıyor mu, bu zamana kadar bunu kimse fark edemedi şimdi sen mi fark ediyorsun..." gibi cahiliye tepkileriyle etkisiz hale getirmek için gayret sarf ederler. Çünkü onların inançlarına göre, "doğruları bir tek sen mi fark ettin" şeklinde karşı çıkmak karşı tarafı sindirir, kişinin kendine olan güvenini sarsar. (Ama bu yöntem, ancak onların batıl inanç sistemlerinde geçerli olabilir; çünkü gercek Müslümanlar böyle basit karşı çıkmalardan hiçbir şekilde etkilenmezler.) Böylece kendilerince doğrular gizli kalmış olur. Aksi takdirde "insanlar benim için ne düşünüyorlar, ne yapsam da onları razı etsem, kendimi nasıl beğendirsem, aralarına nasıl girsem,..." gibi bir düşünceye kapıldıklarında, gerçekleri bilen bu kişiler onlara Allah'ı ve hiç kimsenin Allah'ın kendileri için belirlediği kaderin dışında bir şey yapmaya güçleri olmadığını hatırlatacaktır. Bu müdahele onların batıl dinlerinin yıkılması, kurallarının etkisiz hale gelmesi demektir.

Ama "insanlara tapınma dini"nin mensupları ne kadar çaba harcarlarsa harcasınlar, Allah doğruların gizli kalmasına izin vermez, batılı, mutlaka hak karşısında bozguna uğratır, etkisiz hale getirir. Hakkı savunan insanlar ne kadar azınlık gibi gözükseler

de Allah onları fikren üstün kılar. Üzerlerindeki her türlü baskıya karşı onlara dirayet ve kararlılık verir.

Kuran'da peygamberlerin, yaşadıkları toplumları sapkın ve ölçüsüz yaşantılarından alıkoymak için yaptıkları uyarılardan bahsedilir. Bu insanlar peygamberlerini yalnız bırakarak onların güçlerini ve şevklerini kırma eylemi içine girmişler ve onları dışlamışlardır. Ama elbette ki bu tarz karşı çıkmalardan salih müslümanlar hiçbir dönemde olumsuz yönde etkilenmemiştir. Örneğin Salih Peygamber batıl dinlerini terk etmeleri için tebliğ yaptığı kavminden şöyle bir tepki almıştır:

Dediler ki: "Ey Salih, bundan önce sen içimizde kendisinden (iyilikler ve yararlılıklar) umulan biriydin. Atalarımızın taptığı şeylere tapmaktan sen bizi engelleyecek misin? Doğrusu biz, senin bizi davet ettiğin şeyden kuşku verici bir tereddüt içindeyiz." (Hud Suresi, 62)

Hz. Salih'in kavmine verdiği kararlı cevabı ise şöyle olmuştur:

Dedi ki: "Ey kavmim, görüşünüz nedir söyler misiniz? Eğer ben Rabbimden apaçık bir belge üzerindeysem ve bana tarafından bir rahmet vermişse, bu durumda O'na isyan edecek olursam Allah'a karşı bana kim yardım edecektir? Şu halde kaybımı arttırmaktan başka bana (hiçbir yarar) sağlamayacaksınız." (Hud Suresi, 63)

Unutulmamalıdır ki çok açık gerçekler kimi zaman insanlar tarafından görülemeyebilir. Bu insanlar, içinde yaşadıkları toplumun kurallarına göre yaşamaya şartlandıkları ve bunları uzun süredir büyük bir istikrarla uyguladıkları için, -Hz. Salih'in kavmi gibi- süregelen düzenlerini bozmayı göze alamayabilirler. Bu nedenle de yaşadıkları çirkin ahlakın kendilerine çok büyük

zararlar verdiğini görmelerine rağmen, hak olanı tercih etmektense batıl olanın içinde yaşamlarını sürdürmeyi tercih ederler. Dünyada rahat ve huzur içinde yaşanabilecek bir model olabileceğine ihtimal vermediklerinden, kötünün iyisi mantığı ile cahiliye dininin dışına çıkmayı göze alamazlar.

Oysa insanların gerçek mutluluk ve kurtuluş içinde yaşamaları için, çok kolay bir yol vardır. Bu yola girebilmek için henüz vakit varken, kendilerini uyaran, yaşadıkları sistemin çarpıklığını delilleriyle ispatlayan müminlere kulak vermeleri gerekmektedir. O güne kadar doğrunun hiç kimse tarafından ortaya çıkarılamamış olabileceğine ihtimal verip, vicdanlarının sesini dinlemeleri; dikkatlerini, hiçbir şey yaratma ya da yok etme gücü olmayan insanlardan çekerek, sadece Allah'a yöneltmeleri gerekmektedir. Bu, insanın akıl ve anlayışının açılmasını, hayatın gerçek amacını kavrayabilmesini ve bunun sonucunda da insanlar yerine Allah'ın rızasını gözetmesini sağlayacaktır.

Allah Kuran'da sadece Kendisinden korkup sakınanların ve Kendisine itaat edenlerin kurtuluş ve mutluluk bulacağını şöyle müjdelemektedir.

> **Kim Allah'a ve Resûlü'ne itaat ederse ve Allah'tan korkup O'ndan sakınırsa, işte 'kurtuluşa ve mutluluğa' erenler bunlardır. (Nur Suresi, 52)**

İNSANLARA TAPINMA DİNİNİN "DESİNLER" VE "DEMESİNLER" KURALLARI

İnsanlara tapınma dininin temel kuralları, "desinler" ve "demesinler" mantıkları üzerine kuruludur. Bu kuralların kökeninde de, insanların rızasını gözetme, karşı tarafın kendisinden istediği gibi bir hayat ve kişilik yaşamaya zorunlu hissetme yanılgısı vardır. Diğer bir deyişle bu mantığı hayatına geçiren bir insan artık kendi hür vicdanını ve aklını kullanamaz. Çünkü insanların övgüsü, ilgisi, sevgisi, yakınlık ve dostluğu için sürekli olarak kalıp değiştirmek zorunda kalır. "İnsanlar benim için şöyle desin", "kimse benim hakkımda şöyle düşünmesin" gibi düşünceler aklını kullanmasını engeller ve çevresindeki her insanı tek tek razı etmeye çalışmak gibi başarılması imkansız bir çaba içine girmesine neden olur. Kendi vicdanına başvurduğunda çok doğru olduğunu gördüğü, hatta doğruluğundan en ufak bir şüphe duymadığı konularda dahi, doğru olan yerine toplumun talebine göre yaşamak zorunda kalır. Oysa Kuran'da Allah'ın hoşnutluğu üzerine kurulmayan bir yaşamın, sahibini mutlaka cehenneme sürükleyeceği şöyle bildirilmektedir:

> **Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez." (Tevbe Suresi, 109)**

Ayette bildirilen apaçık gerçeğe rağmen bugün toplum içinde

Allah'ın rızasını kazanmanın önemi neredeyse tümüyle unutulmuştur. İnsanlar kendilerini Allah yerine insanlara karşı sorumlu ve bağımlı hale getirmişlerdir. Bunun kökeninde yatan sebeplerden biri ise, insanların sonu gelmeyen övünme ve gösteriş arzusudur.

İnsanların Övünme Ve Gösteriş Yapma Tutkusu

İnsanın nefsi övgü almak ve diğer insanlara gösteriş yapmak ister. Allah'ın yarattığı bir kul olduğunun ve O'nun verdikleri ile hayatta kaldığının bilincinde olmayan insanlar, başkalarından gelecek övgü dolu yorumları, elindekilerle karşılarındakilere gösteriş yapıp nefsani bir üstünlük elde etmeyi fazlasıyla önemserler. Bunlara kendi güçleriyle sahip olduklarını ve diledikleri kadar ellerinde tutabileceklerine inanırlar. Kuran'da bu hatalı ruh hali ile ilgili bağ sahibi bir kimse örnek olarak verilmektedir:

(İkisinden) Birinin başka ürün (veren yer)leri de vardı. Böylelikle onunla konuşurken arkadaşına dedi ki: "Ben, mal bakımından senden daha zenginim, insan sayısı bakımından da daha güçlüyüm. Kendi nefsinin zalimi olarak (böylece) bağına girdi (ve): "Bunun sonsuza kadar kuruyup-yok olacağını sanmıyorum" dedi. Kıyamet-saati'nin kopacağını da sanmıyorum. Buna rağmen Rabbime döndürülecek olursam, şüphesiz bundan daha hayırlı bir sonuç bulacağım." (Kehf Suresi, 34-36)

Ayetlerden anlaşılacağı gibi bu kişi elindeki bağın gerçek sahibinin kendisi olduğunu düşünerek kendince gösteriş yapmaktadır. Bu toprakların sonsuza kadar kendi elinde kalacağını zannetmektedir. Oysa bu durumun hükmünü verecek olan Allah'tır. Allah o bağın ve o kişinin kaderinde ne belirlemişse o

olacaktır. Allah'tan başka hiçbir varlığın, olacak olanları değiştirmesi mümkün değildir. Fakat imansız bağ sahibi kişi bu gerçekten gafil olduğundan, cahiliye telkinleriyle düşünmekte ve elindekilerle övünmektedir. Kader gerçeğini hiç düşünmeden gerek bağıyla gerekse kendi geleceği ile ilgili ileriye dönük tahminlerde bulunmaktadır. Bunları yaparken de amacı muhtemelen insanları zenginliğiyle cezbetmek ve onların övgülerini toplamak olabilir. Tüm bunları, Allah'ın rızasını kazanmaktan daha üstün tutması dolayısıyla, Allah bu kişinin bağını büyük bir afetle yerle bir etmiş, kendisine övüneceği, gösteriş yapacağı bir mülk bırakmamıştır. Bağ sahibi başına gelen olaylar sonucunda içinde bulunduğu gaflet uykusundan uyanmış ve suçunun Allah'tan başka ilahlar edinmek olduğunu anlamıştır. Kuran'da bu durum şöyle anlatılmaktadır.

(Derken) Onun ürünleri (afetlerle) kuşatılıverdi. Artık o, uğrunda harcadıklarına karşı avuçlarını (esefle) oğuşturuyordu. O (bağın) çardakları yıkılmış durumdaydı, kendisi de şöyle diyordu: "Keşke Rabbime hiç kimseyi ortak koşmasaydım." (Kehf Suresi, 42)

Kuran'da bildirilen bu örnekten de anlaşıldığı gibi övgü ve gösterişe dayalı bir hayat, iman etmemiş bir insan için nefsani bir tutkudur. Bu insanlar dünyanın varoluş amacının, insanların birbirleri arasında övünmeleri, gösteriş yapmaları, malca zenginleşmeleri gibi değerler olduğunu zannettiklerinden bunları elde ettiklerinde karda olduklarını zannederler. Allah başka ayetlerinde bu çarpık mantığı taşıyan insanları şöyle haber vermektedir:

(Mal, mülk ve servette) Çoklukla övünmek, sizi 'tutkuyla oyalayıp, kendinizden geçirdi.' "Öyle ki (bu,) mezarı ziyaretinize (kabre gidişinize, ölümünüze) kadar sürdü." (Tekasür Suresi, 1-2)

Oysa gerçekler çoğunluk olmayı bir meziyet olarak gören bu insanların zannettikleri gibi değildir. Allah dünyayı insanların birbirlerine karşı nefsani konularda üstünlük kazanmaları için değil, Kendisine kullukta hangisinin iyi işler yapacağını denemek için yaratmıştır. Mülk Suresi'nde şöyle buyrulur:

O, amel (davranış ve eylem) bakımından hanginizin daha iyi (ve güzel) olacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı... (Mülk Suresi, 2)

Bu nedenle asıl zevk alınacak, mutlu olunup neşelenilecek olaylar, Allah'ın beğenisini kazanmak amacıyla yapılan işlerdir. Çünkü insan esas olarak imanın getirdiği neşeyle tatmin olabilir. Diğeri çok kısa süren ve ahirette insanı zarara sokacak bir tatmin hissidir.

Fakat bazı insanlar, hak dini yaşamak yerine, Allah'tan başka varlıkları ilahlaştıran insanlara tapınma dini içinde yaşamayı tercih ederler. Bu nedenle yaptıkları tüm işler bu temeller üzerine oturtulur. İnsanlar artık hayatın her anında başka kişilere gösteriş yapmak, kendilerine verilenlerle onlara karşı nispet yapmak gibi davranışlarda bulunurlar. Oysa gösteriş yapmak maddi ve manevi olarak insanı büyük bir külfet altına sokar. Bedenini ve zihnini yorar. Bunun yanında insanı fıtratından saptırarak, sert, katı, hırslı, kinli, samimiyetsiz ve sahtekar bir ruh haline yöneltir. Hatta bu durum öyle bir hale gelir ki, insan en samimi duygularla yerine getirmesi gereken ibadetlerini bile, başkaları onun hakkında itikatli, inançlı, Müslüman desinler diye yapmaya başlayabilir. Kuran'da Allah, bu batıl dini yaşayan insanların namazlarını başka insanlara gösteriş olsun diye kıldıklarını şöyle haber vermiştir:

İşte (şu) namaz kılanların vay haline, ki onlar,

namazlarında yanılgıdadırlar, onlar gösteriş yapmaktadırlar, (Maun Suresi, 4-6)

Bu insanlar aynı namaz gibi, Kuran'da yer alan ve "ihtiyaç içinde olanlara kendi ihtiyaçlarından arta kalanı verme" mantığı üzerine kurulu olan infak ibadetini de gösteriş, övünme gibi Allah'ın rızası dışındaki amaçlar için kullanırlar. Kuran'da malını gösteriş için infak edenlerin durumu şöyle tasvir edilir:

Ey iman edenler, Allah'a ve ahiret gününe inanmayıp, insanlara karşı gösteriş olsun diye malını infak eden gibi minnet ve eziyet ederek sadakalarınızı geçersiz kılmayın. Böylesinin durumu, üzerinde toprak bulunan bir kayanın durumuna benzer; üzerine sağnak bir yağmur düştü mü, onu çırılçıplak bırakıverir. Onlar kazandıklarından hiçbir şeye güç yetiremez (elde edemez)ler. Allah, kafirler topluluğuna hidayet vermez." (Bakara Suresi, 264)

Ayetlerde belirtildiği gibi, insanın Allah inancına diğer insanların rızasını katması, o kişinin ihlasını zedeler. Kişiyi Allah'a karşı samimiyetsiz bir insan yapar. İnsanların kendisi için ne diyeceğine önem vererek, inancını gösteriş, övünme gibi nefsani duygularla kirletmesi onun kalbini katılaştırır. Dünyadaki çıkarları, menfaatleri için yaşayan bir insan haline gelmesine neden olur. Kişiyi Allah korkusunu yitirmiş, O'nun vereceği azaptan gafil bir insana dönüştürür. Bunun ardından da Allah rızası için göstermesi gereken birçok güzel ahlak özelliğini, bir ticaret konusu gibi, kendisine dünyevi çıkarlar sağlaması ve birtakım fırsatları önünü çıkarması için kullanmaya başlar. İnsanlara tapınma dininde her insan bu kurallara ayarlı bir hayat sürer. İlerleyen satırlarda bu bozuk mantıklar günlük hayattan örnekleriyle anlatılacaktır.

"DESİNLER" KURALI

Cahiliye toplumunda insanlar kendilerini sürekli olarak, "insanların diyecekleri, dedikleri, demeleri gerekenler" mantıklarına bağımlı olarak yaşamak zorunda hissederler. Bunun sonucunda Allah'ı düşünmekten, güzel ahlaka yönelik eylemlerde bulunmaktan uzaklaşırlar. Düşünceleri, din ahlakından ve dinin getireceği huzurdan uzaktır. Büyük bir karmaşa ve çekişmenin bulunduğu doğruların yanlışların birbirine karıştığı bir kaos ortamının içine düşerler.

Bu çarpık mantığa göre hakimiyet ve kural koyma yetkisi sadece insanların elindedir. Allah'ın emir ve yasakları insanların hayatından tek tek çıkarılmıştır. Bu nedenle hak dinin kurallarını hayatına sokan, Allah'ın rızasından başka hiçbir gücün kanaatine önem vermeyen bir kişi, hemen dikkat çeker ve cahiliye insanlarının olumsuz tavırları ile karşılık görür. Ancak elbette ihlas sahibi bir insan bu olumsuz tavırlara hiç önem vermez, çünkü tek amacı dünyada Allah'ın hoşnutluğunu kazanmaktır.

Ancak insanlara tapınma dininin "insanlar ne der, ne konuşur, ne düşünür" gibi kıstasları, iman olarak zayıf olan bazı insanları da etkisi altına alabilir. Bu ise, Kuran ahlakını tam yaşayamamalarına, anlayış ve tavır olarak gerçek Müslümanlardan çok, bu batıl dinin mensuplarına benzemelerine neden olur. Bu kişiler "hayatın gerçekleri" aldatmacasının yoğun etkisi altında, yaşamları boyunca dinin tam içine girmeden sapkın bir anlayış içinde yaşarlar. Kuran'da imana karşı kalplerinde hastalık bulunan bu insanların durumu şöyle açıklanmaktadır:

Arada bocalayıp dururlar. Ne onlarla, ne bunlarla. Allah kimi saptırırsa, artık sen ona yol bulamazsın." (Nisa Suresi, 143)

Bulaşıcı bir hastalık gibi insanları etkisi altına alan bu batıl din,

zayıf bir irade ve kişiliğe sahip bu insanları, Allah'ı anmaktan, O'nun rızasını gözetmekten uzaklaşmış insan kitleleri haline getirir. Ancak içinde bulundukları bu hatalı anlayış, çoğunluğun etkisiyle kendilerine o kadar makul görünür ki, bunun içinden çıkmak için bir çaba harcama ihtiyacı dahi hissetmezler.

Bu nedenle gerek kendi mensuplarını gerekse de imanı zayıf olan bazı kişileri etkisi altına alan bu batıl dinin temel mantıklarını örneklerle anlatmakta yarar vardır. Böylece insanlar içinde bulundukları çarpık ruh halini teşhis edebilecek ve samimi olanlar bu batıl dinden Allah'ın izniyle kurtulabileceklerdir. İlerleyen sayfalarda, insanlara tapınma dini içindeki "desinler" mantığının ortaya çıkardığı kalıplardan bazılarını örneklendireceğiz.

"İyi Huylu" Desinler

Kuran'da güzel ahlaklı olmanın önemi birçok ayette vurgulanır. Peygamberlerin güzel ve yumuşak huylu olduklarından, kötülüğe iyilikle karşılık veren, sabırlı, dirayetli, Allah korkuları yüksek insanlar olduklarından bahsedilir. Örneğin Hz. İbrahim, samimi olarak Allah'a yönelmiş, güzel ahlakıyla öne çıkmış bir peygamber olarak şöyle tanıtılır:

Doğrusu İbrahim, yumuşak huylu, duygulu ve gönülden (Allah'a) yönelen biriydi. (Hud Suresi, 75)

Tüm peygamberlerin ve salih müminlerin ahlaklarının temelini, Allah'a olan derin teslimiyetleri oluşturmaktadır. Müminler, sadece Allah'a kulluk eden, O'nun rızası dışında başka hiçbir varlığın rızasına değer vermeyen insanlardır. Asıl önemli olan tüm kainatın yaratıcısı olan Allah'ın beğendiği ahlak güzelliğine sahip olmaktır. Bu nedenle güzel huylu olmalarının temelinde de Allah'ın beğenisini kazanma amacı yatar.

Oysa cahiliye insanı için sistem bunun tam tersi yönde işler.

İnsanlara tapınma dini içinde yaşayan bir kişi, kurallarını ezbere bildiği bu dinin gereklerini yerine getirerek, kendi deyimleri ile "insanların nabzına göre şerbet vererek" yaşamanın doğru olduğunu düşünür. İyi huylu bir karakter gösterse bile, bunun temelinde, etkilemek istediği insanların hoşnutluğu, elde etmek istediği maddi değerler gibi yine kendi özel çıkarları vardır.

Bu amaçlarına ulaşmak ve istediği çıkarları elde etmek için de elinden gelen en yüksek gayreti gösterir. Neredeyse hiç hatasız denecek şekilde güzel huylu olur. Örneğin bulunduğu ortam gerektiriyorsa, fakirlere yardım eder, merhamet gösterileri yapar, dürüstlüğün insanoğlu için ne kadar önemli bir fazilet olduğunu etrafına anlatır. Mütevazi bir kişilik sergiler. Kötülüğün insanlığa nasıl büyük zararlar getirdiğini vurgulayan konuşmalar yapar. Son derece neşeli, sevgi dolu ve sabırlı görünür. İnsanlar da bu görüntü karşısında ona güvenirler, sevip kendisini dost edinirler. Ne kadar iyi huylu bir insan olduğunu etraflarındaki diğer insanlara anlatırlar. Ne tür yardımlar yaptığından, fakir bir çocuk gördüğünde ne kadar merhametli davrandığından yoldaki yaşlıya nasıl saygı gösterdiğine kadar yaptıklarını tek tek örneklendirirler. Yolda bulduğu cüzdanı karakola teslim ettiğini, ayağı ağrımasına rağmen otobüsteki yerini hamile bir kadına verdiğini, geç saate kadar işte kalıp çalışmış olmasına rağmen ertesi gün tam saatinde işine geldiğini ve yorgunluğunu hiç belli etmediğini dilden dile aktarırlar. O kişi de sırf insanlar kendisi için "güzel huylu, çalışkan, merhametli, dürüst" desinler diye bunları büyük bir özveri ile yapar.

Başka bir kişi bayram günlerinde Darülaceze'ye giderek oradaki insanlara küçük hediyeler verir. Kimsesiz çocuklar için yaptırılan bir yuvaya çeşitli eşyalar hediye eder. Sonra bu yaptıklarına başka insanların şahit olması için yakın çevresinde

uygun bir şekilde bu yaptıklarını anlatır. Adeta kendi reklamını yapar. Ya da bir hastanenin belli bir bölümünün yenilenmesi için büyük bir bağış yapar.

Elbette buraya kadar verdiğimiz örnekler gerçekten güzel fiillerdir. Ama unutulmamalıdır ki tüm bunlar ancak Allah'ın hoşnutluğu için yapıldığı takdirde bir anlam ifade edebilir. Eğer insanlardan övgü almak, takdir toplamak amacıyla yapılır, "iyi, cömert, vicdanlı" desinler gibi bir niyet taşınırsa, bu durumda kısa bir dünyevi çıkar dışında kişiye sağlayacağı kazanç da olmaz. Çünkü şartlar zorlaşıp, kişi bu huylarından dolayı zarar görmeye ya da karşılık görmediğini anlamaya başladığında bu iyilikleri hemen terk edebilir. Ama Allah rızası için yapılanlar kalıcı ve süreklidir, hiçbir şarta ve ortama bağlı olmadan sürdürülür.

Üstelik insanın hatasından dönüp niyetini düzeltmesi son derece kolaydır. İnsanlara tapınma dinine uymanın, kendisine zarardan başka bir şey getirmeyeceğini anlayan insanın tek yapması gereken tevbe edip, Allah'ın hoşnutluğuna niyet etmesidir. Bu, bir anlık bir karardır ve o andan sonra kişi niyetini bozmadıkça yaptığı güzellikler de boşa gitmez ve kendisi için bir ecir olarak Allah katında yazılır. Önemli olan insanın Allah'tan korkması ve O'nun isteklerini yerine getirmeye niyet etmesidir.

İnsanın Allah'ın kudretini tanıma ve O'ndan gereği gibi korkma konusunda kararlı olması da çok önemlidir. Çünkü Allah korkusu olmayan bir insanın ne yapacağı, ne gibi kararlar vereceği belli değildir. Bu kişi, iyilik yaparken çıkarları gerektirirse bir anda kötü huylu bir insana dönüşebilir. Bu davranışından dolayı Allah'tan kötü bir karşılık alabileceğini aklına getirmez. Bir hafta bambaşka bir karakter sergilerken ikinci hafta o karakterinden eser kalmayabilir. İnsanlara tapınma dininin kuralları gereği kötülüğe kötülükle, adaletsizliğe adaletsizlikle karşılık

vermeye başlayabilir. İnandığı dinin acımasız kanunlarını kendisi de uygulamaya başlar. Çünkü daha önce de söylediğimiz gibi bu dinde ilah kabul edilen ve rızası gözetilen, sadece insanlar olduğundan vicdan mekanizması da insanlara ayarlı şekilde işler. Bu nedenle de Allah'ın insanlardan nasıl bir ahlak istediğinin hiçbir önemi olmaz. Oysa Müslümanlar karşılarında kötülük yapan, adaletsizlikle hükmeden insanlara, acımasız, zalim, vicdansız kişilere de güzel ahlakla karşılık verirler. Hiçbir şartta Allah'ın razı olacağı güzel davranışları terk etmezler.

Dolayısıyla iman edenlerin güzel ahlaklarında hiçbir zaman aksi yönde bir farklılaşma ya da gerileme olmaz, daima itidalli ve insaniyetlidirler. Çünkü onların hayat amacı, Allah'ın sevdiği kullardan olma temeli üzerine kuruludur. Allah Kuran'da bu ahlakı insanlara şöyle açıklamaktadır:

> **Ve onlar-Rablerinin yüzünü (hoşnutluğunu) isteyerek sabrederler, namazı dosdoğru kılarlar, kendilerine rızık olarak verdiklerimizden gizli ve açık infak ederler ve kötülüğü iyilikle savarlar. İşte onlar, bu yurdun (dünyanın güzel) sonucu (ahiret mutluluğu) onlar içindir. (Rad Suresi, 22)**

"Zengin, Cömert, Para Harcamayı Sever" Desinler

İnsanlara tapınma dini içinde insanların zenginliklerine çok fazla önem verilir. Bu batıl dine göre zenginlik güç demektir. Bu gücü elinde bulunduran da toplumda son derece kayda değer bir takım imtiyazlara sahip olmalıdır. Nitekim en zengin kişi en çok rağbet gören, en çok dostu olan, en özenilecek kişi olarak tanımlanır. Böyle bir kimse zenginliğin, sözde tüm kapıları kendisine sonuna kadar açacağını zanneder. Bu nedenle toplum içindeki kimi insanlar bu yönlerini ön plana çıkarmak

için yoğun gayret sarf ederler. İnsanların kendileri hakkında, ne kadar zengin ve para harcamayı seviyor diye düşünmeleri için birçok girişimde bulunurlar. Zenginliklerini ortaya koyacak harcamalardan asla kaçınmazlar. İnsanların bu konudaki kanaatlerini iyice sağlamlaştırmak için zenginliklerini vurgulayacak giyim, araba, ev gibi her türlü harcamada cömert ve hatta kimi zaman müsrif davranırlar. Evlerinin dekorasyonunu, zenginlerin özellikle de sosyetenin değer vereceği ölçülerde yapmaya özen gösterirler.

Sosyete o yıl dekorasyonda yeşili tercih ediyorsa hiç beğenmeseler bile onlar da yeşili kullanır, kırmızı modaysa kırmızıyı tercih ederler. Hiçbir yönleriyle onlardan eksik kalmak istemezler. Bunu adeta bir gurur meselesi haline getirirler. "Desinler, düşünsünler" mantığının etkisi altında, tüm hayatlarını, zenginliklerini vurgulayacak eylemler yaparak geçirirler. Yaz tatillerini o senenin en moda tatil kampında, kış tatilini en moda kayak merkezinde geçirirler. Çocuklarını yurt dışında okutur, kıyafetlerini belirli ülkelerden getirtirler. İçinde bulundukları çevreler "onların da var" desinler diye en pahalı yatı alır, kendileri binmeseler de bir limanda demirleyip insanlara sergilerler. En çok nisbet yapmayı istedikleri insanları bu yatlarla gezdirirler. En pahalı içecekleri, en pahalı yiyecekleri ikram ederek hiçbir konuda onlardan geride kalmadıklarını iyice vurgularlar.

Elbette insanın imkanı varsa ve zevk alıyorsa yukarıda saydığımız fiilleri yapmasının bir sakıncası yoktur; aksine eğer bunları gerçekten istediği için yapıyorsa bunlar birer nimet ve güzelliktir. Ama burada söz konusu olan bazı insanların taşıdıkları çarpık mantıktır. Bu gibi insanların elde etmeyi istedikleri tek bir amaç vardır: O da kendileri için "zengin, cömert, para harcamayı sever" denmesi. Bunu duymak, o kişilerde nefsani

tatmin sağlar, morallerini yükseltir, motivasyonlarını artırır. Tersinde ise allak bullak olurlar; tüm moralleri bozulur, karamsarlığa kapılır, hiçbir şeyden zevk alamazlar. Oysa aynı kişilerden, bu gayreti din ahlakının insanlara anlatılması, Allah'a iman edenlerin sayısının artması için göstermeleri istense büyük bir olasılıkla bu teklifi hemen geri çevirirler. Çünkü Allah'ın rızasını kazanmak, insanların rızasını kazanmak kadar kendilerine cazip gelmez. Bunda dünyevi çıkar sağlayacakları, içinde yaşadıkları toplumu etkileyecekleri, onların övgüsünü kazanacakları bir yön bulamazlar.

Oysa insan ahiret günü tüm sahip olduklarını arkasında bırakacak ve Rabbimizin huzuruna tek başına çıkacaktır. Rızalarına son derece önem verdiği, adeta ilah olarak gördüğü, gözlerine girmek için elinden gelen tüm gayreti sarf ettiği insanları ise arkasında bırakacaktır. Bu insanların hiçbiri, ona ufak da olsa bir yardımda bulunamayacak, kendisini Allah'a karşı koruyamayacaklardır. Allah bu batıl dinin mensubu olan insanlara ahirette karşılaşacakları durumu şöyle haber vermektedir:

> **Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' Bize geldiniz ve size lutfettiklerimizi arkanızda bıraktınız. İçinizden, gerçekten ortaklar olduklarını sandığınız şefaatçilerinizi şimdi yanınızda görmüyoruz. Andolsun, aranızdaki (bağlar) parçalanıp-koparılmıştır ve haklarında zanlar beslediklerиniz sizlerden uzaklaşmıştır. (Enam Suresi, 94)**

"Onun Arkadaşı" Desinler

Bu batıl din içinde yaşayan insanlar yaşadıkları sosyal çevre içinde güzel, yakışıklı, zengin ya da ünlü olduğu için bir kişiyi

arkadaş edinirler. Onlar için bu kişinin ahlakının hiçbir önemi yoktur. Örneğin çok güzel bir kızın arkadaşı olarak bilinmek için o kızın tüm kaprislerine boyun eğer. Etrafında sükse yapmak, kendisi için, o kızın en yakın arkadaşı dedirtmek için çaba sarf eder. Onunla birlikte görülmek için çaba harcar.

Aynı durum, zengin biriyle arkadaşlık yapan bu zihniyetteki kişi için de geçerlidir. Onunla konuşuyor ya da aynı masada oturuyor olmak, birlikte gülmek, o kişinin kendisine adıyla hitap edecek kadar yakın olması, kendisine espri yapması, telefon açması, evine gelmesi ya da o kişinin arabasına binerken insanlar tarafından görülmesi gururunu okşar. İnsanların onun hakkında "o zengin kişinin arkadaşı, ne kadar güzel, ne kadar şanslı" dediklerini düşündükçe bunun dünyadaki en önemli başarılardan biri olduğunu zanneder. Kendini o kişiyle arkadaş olduğu için çok önemli bir insan gibi hisseder. Bu nedenle de onun tüm kaprislerine, kimi zaman zalimliğine ve bencilliğine sırf insanlar "onun arkadaşı" diye bilsinler diye katlanmayı göze alır.

Oysa insanın, dostluklarını Allah rızası temeli üzerine kurması gerekir. Çünkü insan aradığı güç ve onuru ancak Allah'a kulluk ederek kazanabilir. Kuran'da insanların aradığı tüm güç ve onurun Kendisine ait olduğunu Allah şöyle bildirmektedir:

Onlar, mü'minleri bırakıp kafirleri dostlar (veliler) edinirler. 'Kuvvet ve onuru (izzeti)' onların yanında mı arıyorlar? Şüphesiz, 'bütün kuvvet ve onur,' Allah'ındır. (Nisa Suresi, 139)

Yukarıda bahsettiğimiz amaçlar gözetilerek kurulan dünyevi dostluklardan ise kişi ancak, zarara uğramış ve küçük düşmüş olarak çıkabilir. İnsanların dikkatini çekmek, arkasından gıpta ile konuşmalarını sağlamak için kurduğu bu dostluklar hiçbir beklentisine gerçek anlamda cevap veremez. Karşısındaki

insan Kuran ahlakını yaşamadığı sürece ondan gerçek bir dostluk, yakınlık, vefa, sadakat göremez. Dünyada birtakım çıkarlar elde etmiş görünse de, Kuran ahlakından uzak bir arkadaş, insanın ahirette büyük bir kayba uğramasına neden olur. Allah bu gerçeği Kuran'da şöyle bildirir:

> **Gerçekten bunlar, onları yoldan alıkoyarlar; onlar ise, kendilerinin gerçekten hidayette olduklarını sanırlar. Sonunda Bize geldiği zaman, der ki: "Keşke benimle senin aranda iki doğu (doğu ile batı) uzaklığı olsaydı. Meğer ne kötü yakın-dost(muşsun sen)." (Zuhruf Suresi, 37-38)**

"Her Zaman En Doğrusunu O Bilir" Desinler

İnsan aciz bir varlıktır ve Allah'ın kendisi için belirlediği kaderin dışına çıkması imkansızdır. Çünkü kainattaki herşey Allah'ın belirlediği kader doğrultusunda varlığını sürdürmektedir. Allah Kuran'da Kamer Suresi'nde **"Hiç şüphesiz, Biz herşeyi kader ile yarattık" (Kamer Suresi, 49)** ayetiyle bu gerçeği bildirmektedir.

İnsan, Allah nasıl belirlemişse o şekilde yaşayabilir. Örneğin nerede ne hata yapacağı veya nerede başarılı olup nerede başarısız olacağı önceden bellidir ve zamanı geldiğinde bunları an an yaşar. Her ne önlem alırsa alsın bu kaderin dışına çıkamaz. Eğer 500 kere aynı hatayı yapacağını Allah kaderinde belirlemişse, her ne yaparsa yapsın bu sayının ne bir altına ne de bir üstüne çıkmayı başarır. Tam 500 kere aynı hatayı tekrarlar. Böyle bir durum söz konusu iken, insanın hala hayatı boyunca herşeyin en doğrusunu yaptığını, en doğrusunu bildiğini iddia etmesi akılcı bir düşünce olmaz.

Ancak Allah inancı olmayan ve tüm kainatın tesadüfler sonucu

var olduğunu düşünen bir insan bu apaçık gerçeği kabullenemez. Bunun bir sonucu olarak da insanları etkilemenin kendi elinde olduğunu düşünür. Bu çarpık inanç onu insanlara kendini ispatlamak için büyük bir çaba harcamaya iter. Öyle zekice davranmalıdır ki, herkes herşeyin en doğrusunu onun bildiğini düşünmelidir.

Örneğin bir kişi ekonomi konusunda iddialıysa, "o ekonomi ile ilgili herşeyi bilir" denebilmesi için, bu konuda kendisine sorulan her soruya doğru cevap vermesi gerekmektedir. Bunun için de gece gündüz demeden çalışması, okuması, gündemi takip etmesi zaruridir. Ya da tarih konusunda iddialı bir kişi ise, dünya siyasi tarihinde yeri olan önemli bir olayın tam tarihini, kimler arasında yaşandığını detaylarıyla bilmek zorundadır. Bunun için de yine senelerce çalışması gerekmektedir. Sadece bunlar da değil, eğer spor konusunda iddialı bir insansa her gün saatlerce antreman yapması, her yarışmayı kazanması, bunun için gerekirse sosyal hayatını, arkadaşlarını, ailesini ikinci plana atması gerekmektedir.

Ancak unutulmamalıdır ki tüm bunlar dünyaya yönelik çabalardır. Elbette bu çabayı göstermek, dünyada başarılı olmak da güzeldir. Ama bu başarıyı elde etmek için Allah'ın rızası unutuluyorsa, bunun o insana getireceği sonuç zarardır. İnsan bu dünyada belirli bir başarıya ulaşsa bile, ahirette Allah'ın razı olacağı şekilde yaşamadığı için -Allah'ın dilemesi dışında- ahirette sonsuza kadar kaybedecektir.

Üstelik insan Allah'ın huzurunda çok aciz bir konumdadır. Hayatı boyunca herhangi bir alanda çok başarılı olan bir insan, günün birinde ummadığı bir olayla karşılaşarak bu başarısını kaybedebilir. Örneğin dünya siyaseti konusunda çok bilgili, her an kendisine danışılan bir insan, günün birinde geçirdiği bir

rahatsızlık sonucu hiçbir şey hatırlamayan, aciz bir insan konumuna gelebilir. Ayrıca insan unutmamalıdır ki, Allah'ın sonsuz bilgisi karşısında kendi bilgisi bir hiçtir. Çünkü insanın sahip olduğu tüm bilgiyi kendisine öğreten de Allah'tır. Unutulmamalıdır ki **" ...her bilgi sahibinin üstünde daha iyi bir bilen vardır." (Yusuf Suresi, 76)** En üstün ve mutlak bilgi sahibi olan ise, yüce Rabbimizdir. Bu yüzden herşeyin en iyisini bilme, istediği alanda çok başarılı olma iddiasında olan bir insan bu konuda gösterdiği çabanın yanında Allah'ın razı olacağı, güzel ahlaklı bir kul olabilmek için çalışmalıdır. Gerçek kurtuluş ancak bu şekilde mümkün olabilir.

"Her Ortama Uyar" Desinler

Kitabın başından beri üzerinde durduğumuz gibi, cahiliye toplumunda bir insan, kendini, içinde yaşadığı sosyal çevrenin kurallarına ve yaşam tarzına uymak zorunda hisseder. O çevre kendisinden ne yapmasını istiyorsa, karşılarında nasıl bir insan modeli görmek istiyorsa bunu yapmak için çaba harcar. Çoğu zaman Kuran ahlakına ters düşen veya kendisine zarar verecek şeyleri yapmaktan çekinmez. İnsanlara tapınma dininin adeta bir ibadeti hükmünde olan "her ortama uyar" desinler mantığına ters düşmek istemez.

Örneğin efendi karakterli bir genç, grup arkadaşları dejenere ve saygısız ise, kendisi böyle olmadığı halde onların hayatına uyum sağlamaya çalışır. Grubundan dışlanmamak, onların tabiri ile "geri kafalı", "anne kuzusu" gibi ithamlarla yüzyüze gelmemek için karakterinden tavizler vermeye başlar. Ya da arkadaşları sigara içiyor diye, sağlığına zarar vereceğini bile bile o da sigara içmeye başlar. Hatta kimi zaman bir kişi Allah'a iman ettiği halde, içinde yaşadığı çevre dindar olmadığı için

onlara kendini çok farklı tanıtır. Bu çevreden dışlanmamak için ibadetlerini yapmamaya başlar. Oysa bunların tümü insanların rızasını kazanmak, onları hoş tutmak için yapılmaktadır. Bunu yapan kişilerin dünyada ve ahirette uğrayacakları zararı mutlaka düşünmeleri, Allah'a hesap verecekleri günden korkup sakınmaları gerekmektedir.

Sosyal çevreye uyum sağlama bahanesi ile, doğruları terk etmek, ahlaksızlıklara göz yummak toplumsal açıdan da büyük bir tehlikedir. Özellikle gençler arasındaki ahlaki dejenerasyonun temelinde bu bozuk mantık yatmaktadır. Bu çevrelerde uyuşturucu kullanan, alkol tedavisi gören ya da fuhuş yaparak hayatını kazanan insanlara bu durumlarının nedeni sorulduğunda öne sürdükleri en önemli mazeretlerden biri, çevrelerine ayak uydurmak için böyle bir yola yönelmek zorunda kaldıklarıdır.

Oysa Allah katında, insanların başka insanlara karşı böyle bir sorumlulukları yoktur. Allah insanları sadece Kendi rızasını gözetmeleri ve Kuran ahlakının hükümlerine uymaları konusunda sorumlu tutmaktadır. Bunun dışındaki amaçlarla yapılan her türlü hareket insanları sadece kötü yola sevk eder, yaratılışına aykırı eylemler içine girmesine neden olur. Tüm hayatı büyük bir vicdan azabı içinde, sıkıntı çekerek tükenir. Kuran'da Allah kötü arkadaşlar edinenlerin bu durumunu şöyle açıklamaktadır:

> **Allah'tan başka, kendisine ne zararı dokunan, ne yararı olan şeylere yakarır. İşte bu, en uzak bir sapıklıktır. (Ya da) Zararı, yararından daha yakın olana tapar; ne kötü yardımcı ve ne kötü yoldaştır. (Hac Suresi, 12-13)**

Buraya kadar insanlara tapınma dininin "desinler" kuralının bazı temel başlıklarını ele aldık. Ancak söz konusu batıl dinin içeriği elbette bunlarla sınırlı değildir. Bu dinin içinde yaşayan

insanın neredeyse attığı her adım insanların kendisi için iyi şeyler düşünmeleri, kendisinden razı olmaları temeli üzerine kuruludur. Kişilerin kafası tamamen bu mantıkla kuşatılmış olduğundan, yaşamının her anı bu çaba ile sürer.

Ancak aynı toplumda yaşasalar da samimi iman sahipleri bu cahiliye dininin mensuplarından farklıdırlar. Onlar aynı işleri yapıyor görünseler de, niyet olarak insanlara değil Allah'a yönelmişlerdir. Onlar, insanların hiçbir gücü olmadığını, tüm gücün Allah'ın olduğunu kavramışlardır. Onlar da insanları memnun edecek davranışlarda bulunabilirler; ancak bunu yaparken de Allah'ın rızasını kazanmayı amaçlamışlardır. Allah'ın emrettiği gibi insanlara karşı güzel ahlak gösterirler; bu da hem Allah'ın rızasını kazandırır hem de insanların hoşnut olmasını sağlar.

"DEMESİNLER" KURALI

"Desinler" mantığında olduğu gibi "demesinler" mantığında da ortaya konan ölçü, insanların düşüncelerini olumlu yönde etkileyebilmektir. Burada da kimi insanların Yaratıcımızın hoşnutluğunu, dünyada bulunuş amaçlarını unutup, yaratılmışların rızasını ana hedef edinmiş olmaları söz konusudur.

Bu zihniyetteki bir insan, çevresindekiler "bir arabası bile yok, kendine ait bir evi bile yok" demesinler diye çok fazla çalışır. Yaşadığı toplumda makbul görülen mal-mülk neler ise onları elde etmek için adeta tüm hayatını bu işe adar.

Eğer söz konusu kişi bir iş yeri sahibiyse, bu sefer de çevresine karşı otoriter görünmeye çalışır. Diğer insanlar, "emri altındakilere bile söz geçiremiyor" demesinler diye iş yerindeki çalışanlara karşı sert bir kişilik gösterir.

Bir başkası ise arkadaşları kendisi için "hiç titiz değil, üstelik beceriksiz" demesinler diye başka zamanlarda temizliğine

dikkat etmediği evini, onlar her geldiğinde çok detaylı temizler. Çeşit çeşit yemekler yapar. Ama arkadaşlarının görmeyeceği ortamlarda bunlara hiç dikkat etmez.

Veya bir insan çevresindekiler kendisine "cahil, hiç kültürü yok" demesinler, kendi aralarına alsınlar diye kütüphanesini okumadığı ve okumaya niyetli olmadığı sayısız kitapla doldurur. Ya da yaz tatiline gittiğinde sırf insanlar onun için "onu hiç kitap okurken görmedik" demesinler diye eline kitap alır, okur gibi yapar.

İnsanlara tapınma dininin mensubu olan bir kişi, kendini, içinde yaşadığı sosyal çevrenin kurallarına uymak zorunda hissettiğinden onların ilgilendikleri konularla da ilgileniyormuş gibi yapar. Örneğin sosyetik bir çevrenin içinde ise pek hoşlanmadığı halde verilmiş bir ev ödevi gibi resim sergilerine gider, müzayedelere katılır, araba yarışlarını seyreder, piyano çalmayı öğrenir. Sadece bu insanlar onu kendi aralarına alsınlar, dışlamasınlar ve kendisi ile ilgili olarak, "çevremize uymuyor, aykırı ve uyumsuz bir insan, sonradan görme, onu sevmiyoruz" demesinler diye kendini gerçekte hoşlanmadığı faaliyetlerde bulunmaya zorlar. (Elbette bunları zevk alarak yapıyorsa bunda yanlış bir yön yoktur; burada kastedilen kişinin samimiyetsizce, yapmacık bir tavırla hoşnut olmadığı halde zevk alıyor görünmesi ve kendini hoşlanmasa da bunları yapmaya mecbur hissetmesidir.)

Bu sayılanlar cahiliye toplumlarında yaşanan binlerce örnekten sadece birkaçıdır. Kuran ahlakını yaşamayan her toplumda, her çevrede, her şehirde, her okulda bu örneklerin farklı çeşitlerine rastlamak mümkündür. Bu mecburiyet hissi sonucunda insan kendini birbirleriyle uyumları olmayan, birbirleriyle geçinemeyen sayısız insanın ve kuralın içinde bulur. Kendisini bir çıkış yolu olmayan, kabusa benzer bir hayatın içinde yaşamaya

mahkum eder. Üstelik uyması gereken kurallar kendi içinde de son derece çelişkilidir. İnsanların fikir ve istekleri genellikle bir diğerininkiyle aynı olmaz. Çünkü ortada, bu insanların fikirlerini ortak bir noktada birleştirecek, tüm insanların fıtratlarına cevap verecek akılcı bir kural yoktur. Bu nedenle de insanlara tapınma dinine uymak için çaba gösteren bir insan hiçbir zaman istediğini elde edemez, ve çevresindeki herkesin hoşnutluğunu aynı anda kazanamaz. Birini memnun edecek bir şeyi yaptığında, bu, diğerinin hoşnutsuzluğuna neden olabilir. Kısacası bu batıl dinin insan hayatına getirdiği sistem tam bir kısır döngüdür.

Oysa Allah rızasına uyan insanlar bu tür karmaşık durumlarla muhatap olmazlar. Amaçları yalnızca Allah'ı razı etmek olduğu için böyle zorluklar altına girmezler. Allah insanlardan kendi fıtratlarına tam anlamıyla uygun bir hayat yaşamalarını ister. Rabbimiz birbirleriyle uyum içinde yaşayacakları, dünyada da ahirette de huzur bulacakları hayata yönlendirecek bir rehber olarak Kuran'ı göndermiştir. Kuran ahlakını yaşayanlar, yalnızca Allah'a yönelmenin sınırsız özgürlüğüne sahip olurlar. Hayatlarında karmaşaya, kararsızlığa, çelişkiye yer yoktur. Her zaman vicdanları ile doğruyu anlar ve en güzel davranışlarda bulunmaya gayret ederler. Bundan dolayı da manen tatmin bulmuş, huzurlu, mutlu ve daima olumlu bir ruh haline sahip olurlar.

Kuran'da bu iki insan grubunun durumu şöyle bir örnekle karşılaştırılmaktadır:

> **Allah (ortak koşanlar için) bir örnek verdi: Kendisi hakkında uyumsuz ve geçimsiz bulunan, sahipleri de çok ortaklı olan (köle) bir adam ile yalnızca bir kişiye teslim olmuş bir adam. Bu ikisinin durumu bir olur mu? Hamd, Allah'ındır. Hayır onların çoğu bilmiyorlar. (Zümer Suresi, 29)**

Ayetin ifadesinden anlaşıldığı gibi insanlar içinde Allah'ın rızasını gözetenlerle, birbirleriyle hiçbir uyumları ve ortak noktaları olmayan insanların getirdiği kurallara uyanların yaşayışları bir olmaz. Yalnızca Allah'a iman eden insanlar emirlerini sadece Allah'tan aldıkları ve O'nun kitabına uydukları için aralarında bir anlaşmazlık ya da tartışma konusu olmaz. Bu nedenle de "desinler", "demesinler", "düşünsünler", "düşünmesinler" gibi cahiliye saplantılarına kapılmazlar. Derin düşünür ve asıl olanın dünya ve buradaki insanların hoşnutluğu değil, ahiret hayatı ve Rabbimizin hoşnutluğu olduğuna iman ederler. Allah başka bir ayette de insanlara, Kendisinden başka Rabler edinmenin büyük bir hata olacağını şöyle hatırlatmıştır:

De ki: "Siz, Allah'ın dışında taptığınız ortaklarınızı gördünüz mü? Bana haber verin; yerden neyi yaratmışlardır? Ya da onların göklerde bir ortaklığı mı var? Yoksa Biz onlara bir kitap vermişiz de onlar bundan (dolayı) apaçık bir belge üzerinde midirler? Hayır, zulmedenler, birbirlerine aldatmadan başkasını vadetmiyorlar. (Fatır Suresi, 40)

Ancak cahiliye hayatı içinde yaşayan insanlarda -daha önceki sayfalarda detaylı olarak açıkladığımız gibi- bu inanç yerleşmemiştir. Bu durum onları bir yandan "desinler" ve "demesinler" kuralları içinde yaşamaya mahkum ederken bir taraftan da bazı yanlış tavırların içine iter. Bu tavırları şöyle sıralayabiliriz:

Yalan Söylemek

Kendisini insanlara göre ayarlayan bir kişi yaptığı hataları gizlemek için yalan söylemek zorunda kalacaktır. Çünkü insanlara tapınma dininde kişi kendini olabildiğince hatasız ve kusursuz göstermek durumundadır. Fakat insan olmasının gereği

olarak, sık sık hata yaptığı ve toplum kıstaslarına göre kusurlu yönleri olduğu için bu yönlerini ancak yalanlarıyla örtebileceğini düşünür. Sonuçta kendini olduğundan farklı göstermek için sürekli olarak yalan söyleyerek insanları kandırmaya başlar.

Örneğin yeni bir okula giren bir genç, orada istediği arkadaş çevresine kabul edilmek için kendisini çok zengin, iyi bir aileden gelen, çok fazla imkana sahip biri olarak tanıtır. Her konuşmasında bu yönünü vurgulayacak açıklamalar yapar, tatillerini yurtdışında geçirdiğine, en pahalı mekanlarda bulunduğuna dair yalanlar söyler. Oysa tüm bunları sadece okul arkadaşlarını etkilemek için uydurmuştur. Gerçekler ortaya çıktığında bu kişinin orta gelirli bir ailenin oğlu olduğu, hiç yurtdışına gitmediği öğrenilir. Ancak, insanlara tapınma dininin gerekleri bu kişiyi böyle bir yalan söylemeye itmiştir. Kendisi için, "iyi imkanlara sahip, iyi bir aileye mensup" densin diye tüm bunları ortaya atmıştır. İnsanları kandırmış ve kendine, toplumun beklediği ölçülere uygun sahte bir kimlik vermiştir. Bu sırada, her uydurduğu yalandan Allah'ın an an haberdar olduğunu ve bunların her biri için zamanı geldiğinde Rabbimize hesap verebileceğini düşünmemiştir. Bu tip örneklere toplum içinde çok sık rastlanmaktadır. Günümüzde çok sayıda insan kendisini olduğundan başka göstermek, büyütmek, vasıflandırmak amacıyla yalana başvurmaktadır.

Oysa salih Müslümanlar Allah'ın her yapılanı gördüğünü, insanın yalan söylediği anları bildiğini akıllarından çıkarmazlar. Gerçekleri, diğer insanlardan gizleyebilseler bile Allah'tan gizlemenin mümkün olmadığını çok iyi kavrarlar. Allah Kuran'da bu gerçeği **"... Yerde ve gökte hiçbir şey Allah'a gizli kalmaz." (İbrahim Suresi, 38)** ayetiyle açıklamıştır.

Ancak insanlara tapınma dini, çoğunluğun kalbini Allah'tan

uzaklaştırarak, onları yalan söylemeye mecbur eder. Bu yaşam şeklini "hayatın bir gerçeği" olarak tanıtır ve ahlaksızlığı doğal bir insani vasıf olarak mensuplarına yaşatır. Allah'ın, insanların içlerinde saklı tutup açıklamadıkları şeyleri bildiğini, görmezlikten gelmelerine neden olur. Onları yalana dayalı, samimiyetsiz konuşmalar yapmaya, içlerindeki gerçek hisleri gizleyen samimiyetsiz bakışlar kullanmaya ya da içlerinden hiç gelmediği halde yalana dayalı bir sevgi gösterisi yapmaya zorlar. Tüm bunların sonucunda da dostluklar, arkadaşlıklar ve kurulan tüm diğer insani ilişkilerde yoğun bir samimiyetsizlik hakim olur. Cahiliye dinini yaşayan büyük bir insan kitlesi, Allah'a iman etmenin sağladığı gerçek sevgiyi, yakın dostluğu ve samimiyeti hiç tanımadan hayatını geçirir ve sonunda ölürler. Hiçbir çıkara dayanmayan karşılıksız sevgiyi ve cennet hayatına niyet ederek oluşturulan gerçek dostluğu hayatının tek bir anında bile yaşayamazlar.

Gösteriş İçin Yaşamak

Cahiliye sisteminde, maddi değerlere, güce, paraya, mülke değer verildiğini gören insanlar, önceki bölümde de örnek verdiğimiz gibi, kendilerini çevrelerine olduklarından çok daha güçlü ve zengin göstermek zorunda hissederler. Bunun sonucunda toplumda, herşeyi ile abartılı yaşayan bir insan modeli ortaya çıkar. Örneğin insanların rızasını kazanmanın peşinde olan bir kişi, kendisi için "herşeyin en iyisine sahip" densin mantığı ile hareket ettiği için normal bir yaşam süremez. Aldığı kıyafetler, evinin dekorasyonu, yaşam tarzı hep gösteriş amaçlı olur. İnsanların arasına katıldığında kendisine özensinler, onun yerinde olmayı istesinler diye olabildiğince abartılı zengin bir görüntü sunmaya itina eder. Konuşmalarında özendirici, karşısındakine gösteriş yapan bir politika izler. İnsanların, gördükleri zenginlik

karşısında arkasından konuşmalarını, sahip olduğu nimetlerin dilden dile dolaşmasını amaçlar. Bunun için sürekli sahip olduğu mülklerin çokluğunu ve değerini vurgulayacak konuşmalar yapar; kıyafetlerini en iyi markalardan seçtiğini belli edecek yollar arar; sürekli gözde mekanlarda gezdiğini hissettirecek ortamlar oluşturur.

İnsanlara tapınma dininin mensupları gösteriş yapma tutkusu ile dünya hayatlarını gaflet içinde geçirirler. Kuran'da Allah gösteriş hırsının insanları tutkuyla oyalayıp, gerçekleri göremez bir sarhoşluk içine düşürdüğünden şöyle haber vermektedir:

(Mal, mülk ve servette) Çoklukla övünmek, sizi 'tutkuyla oyalayıp, kendinizden geçirdi.' (Tekasür Suresi, 1)

Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, '(eğlence türünden) tutkulu bir oyalama', bir süs, kendi aranızda bir övünme (süresi ve konusu), mal ve çocuklarda bir 'çoğalma-tutkusu'dur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin ekicilerin (veya kafirlerin) hoşuna gitmiştir, sonra kuruyuverir, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş, sonra o, bir çer-çöp oluvermiştir. Ahirette ise şiddetli bir azab; Allah'tan bir mağfiret ve bir hoşnutluk (rıza) vardır. Dünya hayatı, aldanış olan bir metadan başka bir şey değildir. (Hadid Suresi, 20)

Bu gösteriş tutkunu insanların gerçek yaşamları ise, insanlara kanıtlamaya çalıştıklarından çok farklıdır. Bu insanın gerçek hayatına baktığınızda bütün gününü abartıyla döşenmiş evinin en sade ve küçük odasında geçirdiğini, sahip olduğu abartılı kıyafetlerin yerine son derece sade, rahat ve düz kıyafetleri tercih ettiğini görürsünüz. Çünkü onun gösteriş arzusu kendisine karşı değil diğer insanlara yöneliktir. Bu nedenle de insanların kendisini görmediği yerlerde abartılı ve şatafatlı bir hayatı

yoktur. Sadece diğer insanlarla beraberken kendini gereksiz bir sıkıntıya sokmakta, gereksiz bir kendini ispat hırsına kapılarak adeta kendi kendine zulmetmektedir.

Oysa önemli olan insanın, çevrenin övgüsünü kazanmak için değil Kuran ahlakına ve kendi fıtratına uygun olarak yaşamasıdır. Çünkü fıtrata aykırı bir hayat yaşamak insanı yıpratır ve çabuk yaşlandırır. Kuran ahlakının güzelliğinden uzaklaşmak kişiyi, riyakarca, sırf başka insanları etkilemek için geliştirilen suni tavırlarla yapmacık konuşan, yapmacık davranan, gerçek sevgi ve saygıyı yaşayamayan, samimiyetsiz biri haline getirir. Bu karaktere sahip bir kişi ise hayatı boyunca rahat edemez, huzurlu ve mutlu olamaz. Bu da, Allah'ı unutup O'nun kullarına kulluk etmeye çalışan bir insana Rabbimizin dünyada verdiği manevi bir azap olur. Ahiretteki azaplarının ise zillet ve pişmanlık olduğu ayetlerde şöyle bildirilir:

Kötülükler kazanmış olanlar ise; her bir kötülüğün karşılığı, kendi misliyledir. Bunları bir zillet sarıp kaplar. Onları Allah'tan (kurtaracak) hiçbir koruyucu yok. Onların yüzleri, sanki bir karanlık gecenin parçalarına bürünmüş gibidir. İşte bunlar ateşin halkıdırlar; orada süresiz kalacaklardır. O gün, onların tümünü bir arada toplayacağız, sonra şirk katanlara: "Yerinizden ayrılmayınız; siz de, şirk koştuklarınız da" diyeceğiz. Artık onların arasını açmışızdır. Şirk koştukları derler ki: "Siz bize ibadet ediyor değildiniz. Bizim ile sizin aranızda şahid olarak Allah yeter. Gerçekten biz, sizin ibadetinizden habersizdik." İşte orada, her nefis önceden yaptıklarıyla imtihana çekilmiş olacak ve onlar asıl-gerçek mevlaları olan Allah'a döndürülecekler. Yalan yere uydurdukları da, kendilerinden kaybolup uzaklaşacaklar. (Yunus Suresi, 27-30)

Samimiyetsizlik

Önceki bölümlerde de belirttiğimiz gibi insanlara hoş görünme isteğinin cahiliye insanında ortaya çıkardığı bir diğer tavır bozukluğu da samimiyetsizliktir. Ama bu samimiyetsizlik sadece genel bir özellik olarak değil, kişinin hayatının her anına yayılan bir tavır bozukluğu şeklinde ortaya çıkar. Samimi olamamak yani inandıkları ile ortaya koyduğu tavırların birbirini tutmaması bu insanları şiddetli yapmacıklık, doğal konuşamama, doğal mimiklerin, doğal ses ve bakışın ortaya çıkamaması gibi sorunlarla yüzyüze bırakır.

Böyle bir kişi gülerken ruhu bir şeyden zevk aldığı için değil, sadece karşı taraf kendisinden bunu beklediği için güler. Dikkatli görünmenin kendisine olumlu puan toplatacağını düşündüğü ortamlarda, yüzüyle ve konuşmalarıyla dikkatli olduğunu vurgulamaya çalışır. Konuşmaları, aklından geçen gerçek duyguları yansıtmaz. Diğer kişilerle arasına doğal düşüncelerinin anlaşılmasını engelleyecek bir perde çeker. Bu perde onun bir tiyatro oyuncusu gibi rol yapmasını sağlar. Tüm hayatı bu perdenin önünde rol yaparak, ortamına ve kişisine göre kalıp değiştirerek, karşı tarafın beklentilerini karşılamakla geçer. İnsanların her birini Allah'tan bağımsız, müstakil varlıklar olarak gördüğü için hepsinin rızasını kazanmak, hepsinin beklentilerine toplumun kendisine öğrettiği şekilde ezbere cevaplar vermek için çaba harcar.

Ancak bu hal cahiliye toplumunda çok yaygın olduğu için insanlar nasıl bir bela içinde yaşadıklarının farkına pek varmazlar. İçlerindeki sıkıntı ve huzursuzluğun kaynağının bu yapmacık karakter olduğunu da düşünmezler. Tüm bu suniliği ve samimiyetsiz hali sadece Kuran ahlakını yaşayan, insanların rızasını aramayan, sadece Allah'a teslim olmuş bir insan teşhis edebilir

ve bu tavrın verdiği sıkıcı havanın nedenini çözebilir. İnsanlara tapınma dinine iman edip aynı kuralları benimsemiş olan diğer birçok insan ise tüm bunları "hayatın gerçekleri", "hayatın insana yüklediği sorumluluklar" gibi ifadelerle kabullenir.

Allah, iman eden kullarını samimiyetsizliğin meydana getirdiği bu sıkıntıdan uzak tutar. Onlara, insan fıtratına uygun yaşamanın getirdiği özgürlüğün nimetlerini tattırır. Müminler her nerede ve her kimin karşısında olurlarsa olsunlar, zor veya kolay hangi şartlarla muhatap olurlarsa olsunlar Allah'ın her an yanlarında olduğunu bilirler. Bir mekanda üç kişi iseler burada dördüncü olarak Allah'ın olduğunu bilirler. Kuran'da bu gerçek şöyle haber verilmektedir:

> **Allah'ın göklerde ve yerde olanların tümünü gerçekten bilmekte olduğunu görmüyor musun? (Kendi aralarında gizli toplantılar düzenleyip) Fısıldaşmakta olan üç kişiden dördüncüleri mutlaka O'dur; beşin altıncısı da mutlaka O'dur. Bundan az veya çok olsun, her nerede olsalar mutlaka O, kendileriyle beraberdir. Sonra yaptıklarını kıyamet günü kendilerine haber verecektir. Şüphesiz Allah, herşeyi bilendir." (Mücadele Suresi, 7)**

Bu nedenle de asıl korkulması ve razı etmek için asıl çaba harcanması gerekenin Allah olduğuna gönülden iman ederler. Bu güçlü inanç müminlerde, insanların karşısında da olsalar Allah'ın huzurunda olduklarının şuurunda olan samimi, doğal bir tavrı ortaya çıkarır. Onları, her türlü yapmacık konuşma ve tavırdan, samimiyetsiz düşüncelerden ve göstermelik hareketlerden uzak tutar.

İnancı Saklama Eğilimi

İnsanların dinin gereklerini yerine getirenleri dışladıkları, onlara geri kafalı, çağın gerisinde kalmış insanlar olarak baktıkları bir inanç sistemi içinde Allah'a iman eden bazı insanlar, inancını gizleme ihtiyacı hissederler. Özellikle insanlara tapınma dininin yoğun olarak yaşandığı toplumlarda insanların iman edenlere olan çarpık yaklaşımı birçok kişinin ibadetlerini gizli gizli yapmasına neden olur. İnançlarından dolayı toplum tarafından dışlanacaklarını, işlerini, sosyal statülerini kaybedeceklerini zanneden birçok kişi bu dünyevi kayıplar yerine inançlarından ve dolayısıyla ibadetlerinden tavizler vermeyi daha isabetli bulur.

Çünkü genel olarak, insanların Allah'ı tanımadığı ve din konusunda son derece cahil olunan toplumlarda din, dünyaya kapalılık, çağ dışı olmak ya da dünyadaki her türlü gelişmeye karşı tavır alıp binlerce yıl gerisinde bir hayatın özlemi içinde yaşamakla eş anlamda tutulur. Dindar insanların da böyle bir dünya görüşüne sahip olduğu ön yargısı hakim olur.

İşte, Allah'ı gereği gibi tanımayan ve Kuran ahlakını gereği gibi yaşamayan kimi insanların tümüyle yanlış olan uygulamaları sonucunda toplumda oluşan bu tip önyargılar, din ve dindarlık kavramlarının yanlış tanımlanmasına neden olur. Bu yanlış tanımlama insanların dinden ve dindarlardan çekinmesine neden olur. Dolayısıyla kendileri dini öğrenmekten uzak kalırlar, Allah'a inandıkları halde toplum tarafından bu şekilde bir insan olarak tanınmak istemedikleri için imanlarını gizli tutarlar. İnsanların gerçeği öğrendikleri takdirde kendileriyle olan bağlarını koparacaklarını, bunun sonucunda maddi ve manevi zarara uğrayacaklarını sanırlar.

Oysa gerçekten Allah'a iman eden bir insan Kuran'ın özünü kavrar. Allah'ın kullarından neler isteyip neler istemeyeceğini

çok iyi bilir. Gerçek Müslümanların, yukarıda yer verilen tanımlardan çok farklı bir anlayış ve kavrayış içinde olduklarını anlar. Din ahlakının insanı fıtratına çevirdiğini, tüm dünya ve ahiret nimetlerini inananların önüne serdiğini anlar. Nitekim Kuran'da Allah insanları cehaletten ve cahilce hükümler vermekten sakındırır. Ayette şöyle buyrulmaktadır:

Onlar hala cahiliye hükmünü mü arıyorlar? Kesin bilgiyle inanan bir topluluk için hükmü, Allah'tan daha güzel olan kimdir? (Maide Suresi, 50)

Ayrıca Kuran'da müminlerin cahil insanlardan; yani kendilerine anlatılmasına rağmen Allah ve din ile ilgili olarak geçmiş batıl inançlarını bırakmama eğilimi gösteren insanlardan yüz çevirmeleri emredilir. Bunu haber veren ayet şöyledir:

Sen af (veya kolaylık) yolunu benimse, (İslam'a) uygun olanı (örfü) emret ve cahillerden yüz çevir. (Araf Suresi, 199)

Ayetlerden anlaşılacağı gibi İslam dini cahillerle ve cehaletle fikri olarak mücadele eden bir yapıyı savunur. Bu ruhu almış insanlar sahip oldukları yüksek kültür ve görgünün yanında Kuran'ın ilmine sahip olmalarının etkisiyle diğer insanların kendileriyle ilgili olarak ne düşüneceklerini önemsemezler. En doğru olanı yapmanın eminliği içinde, sadece Allah'ın rahmetini, rızasını ve cennetini kazanmanın isteği içinde olurlar.

Sonuç

İnsanlar ancak hak dini yaşayarak sağlıklı bir akıl ve ruha sahip olabilirler. Çünkü hak dini yaşamak, insanı dünyevi bağlardan kurtarır. Kişiyi sadece Allah'a ve O'nun hak kitabındaki emirlere karşı sorumlu hale getirir. Bu, insanlar için çok büyük

bir kolaylıktır. Allah Kuran'ın birçok ayetinde İslam dininin kolaylığından bahseder, **"Ve seni kolay olan için başarılı kılacağız." (A'la Suresi, 8)** şeklinde bildirerek Müslümanların bu kolaylık içinde başarı sağlayacaklarını haber verir. Başka bir ayette de Müslümanlara gönderilen elçilerin önemli bir özelliğinin insanların üzerine yüklenen ağırlık ve zorlukları, kuralları, batıl inançları kaldırıp onları özgür kılmak olduğunu haber verir. Kurtuluşa eren insanların da bu emirlere uyan insanlar olacağını şöyle müjdeler:

> **... o, onlara marufu (iyiliği) emrediyor, münkeri (kötülüğü) yasaklıyor, temiz şeyleri helal, murdar şeyleri haram kılıyor ve onların ağır yüklerini, üzerlerindeki zincirleri indiriyor. Ona inananlar, destek olup savunanlar, yardım edenler ve onunla birlikte indirilen nuru izleyenler; işte kurtuluşa erenler bunlardır. (Araf Suresi, 157)**

Ancak üzerindeki dünyevi zincirlerden kurtulmuş, aklını, cahiliye ürünü olan fikirlerden arındırmış, temiz akıl sahibi bir insan hür düşünebilir. Böyle bir insan diğer insanların düşüncelerinden ve taleplerinden bağımsız olarak yalnızca Allah'ı razı edecek kararlar alabilir. Bunun nedeni, ölçü olarak sadece Kuran'da belirtilen sınırlara uyuyor olmasıdır. Bunun dışında, kitabın başından beri üzerinde durduğumuz gibi, insanların kendisi hakkında ne söyleyeceklerinin, ne düşüneceklerinin ya da hakkında nasıl bir kanaat edineceklerinin bir önemi olmaz. İman eden bir insan için Allah'ın rızasını kazanmaktan, O'nun emrettiği şekilde yaşamaktan başka bir hayat şekli yoktur. İşte bu gerçeği kavrayan salih müminler cahiliye toplumunun batıl dinlerinden biri olan "insanlara tapınma dini"ni hiçbir zaman yaşamazlar.

Allah Kuran'da bulundukları toplumun İslam ahlakından uzak yapısından uzaklaşan ve kendilerini Allah'a adayan insanlara dair pek çok örnek vermiştir. Bu şerefe erişmiş topluluklardan biri Kehf Suresi'nde haklarında detaylı bilgi verilen Ashab-ı Kehf'tir. Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

Biz sana onların haberlerini bir gerçek (olay) olarak aktarıyoruz. Gerçekten onlar Rablerine iman etmiş gençlerdi ve Biz de onların hidayetlerini arttırmıştık. Onların kalpleri üzerinde (sabrı ve kararlılığı) rabtetmiştik; (Krala karşı) Kıyam ettiklerinde demişlerdi ki: "Bizim Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbidir; ilah olarak biz O'ndan başkasına kesinlikle tapmayız, (eğer tersini) söyleyecek olursak, andolsun, gerçeğin dışına çıkarız. Şunlar, bizim kavmimizdir; O'ndan başkasını ilahlar edindiler, onlara apaçık bir delil getirmeleri gerekmez miydi? Öyleyse Allah'a karşı yalan uydurup iftira düzenden daha zalim kimdir?" (İçlerinden biri demişti ki:) "Madem ki siz onlardan ve Allah'tan başka taptıklarından kopup-ayrıldınız, o halde, (dağlara çekilip) mağaraya sığının da Rabbiniz size rahmetinden (bolca bir miktarını) yaysın ve işinizden size bir yarar kolaylaştırsın." (Kehf Suresi, 13-16)

Tarih boyunca Kehf Ehli gibi kendini Allah'a adamış, batıl inançlardan ve insanların rızasına yönelik dünyevi tutkulardan kurtulmuş pek çok salih insan yaşamıştır. Bu insanlar arasında en dikkat çeken örneklerden biri de Kuran'da ismi zikredilen mübarek bir insan olan Hz. Meryem'dir. Bir sonraki bölümde Hz. Meryem'in "alemlerin kadınlarına üstün kılınmasını" sağlayan yüksek ahlakına yer vereceğiz.

KURAN'DAN GÜZEL BİR ÖRNEK: HZ. MERYEM KARAKTERİ

Kuran'da Allah, Hz. İsa'nın annesi Hz. Meryem'i yalnızca Kendisine yönelen bir kul olarak örnek olarak vermektedir. Hz. Meryem, doğumu öncesinde annesi tarafından iyi bir kul olması ve dünyevi tüm bağlardan arınmış olması dileğiyle Allah'a adanmıştır:

Hani İmran'ın karısı: "Rabbim, karnımda olanı, 'her türlü bağımlılıktan özgürlüğe kavuşturulmuş olarak' Sana adadım, benden kabul et. Şüphesiz işiten bilen Sensin Sen" demişti. (Al-i İmran Suresi, 35)

Böyle önemli bir dilekle Allah'a adanan Hz. Meryem ile ilgili Kuran'daki diğer ayetler, Allah'ın Hz. Meryem'in annesinin bu duasını kabul ettiğini göstermektedir. Al-i İmran Suresi'nde Hz. Meryem'in son derece güzel ve temiz bir ahlakla yetiştirildiği şöyle bildirilmektedir:

Bunun üzerine Rabbi onu güzel bir kabulle kabul etti ve onu güzel bir bitki gibi yetiştirdi... (Al-i İmran Suresi, 37)

Yine başka bir ayette de Allah, Hz. Meryem'i seçtiğini ve onu üstün kıldığını şöyle haber vermektedir:

Hani melekler: "Meryem, şüphesiz Allah seni seçti, seni arındırdı ve alemlerin kadınlarına üstün kıldı," demişti. (Al-i İmran Suresi, 42)

Ayrıca Kuran'da Hz. Meryem'e, Allah'a gönülden boyun

eğen, itaatli, Allah'ın emirlerine uyan bir insan olması emri verildiği de bildirilmektedir:

"Meryem, Rabbine gönülden itaatte bulun, secde et ve rüku edenlerle birlikte rüku et." (Al-i İmran Suresi, 43)

Hz. Meryem yaşamının belli bir döneminde ailesinden ayrılarak doğu tarafında bir yere çekilmiştir:

Kitap'ta Meryem'i de zikret. Hani o, ailesinden kopup doğu tarafında bir yere çekilmişti. (Meryem Suresi, 16)

Burada yalnız yaşayan Hz. Meryem, bir mucize olarak Hz. İsa'nın doğuş haberini de bu sırada almıştır. Cebrail vasıtası ile kendisine Hz. İsa'nın doğumu müjdelenmiştir:

Hani Melekler, dediler ki: "Meryem, doğrusu Allah kendinden bir kelimeyi sana müjdelemektedir. Onun adı Meryem oğlu İsa Mesih'tir. O, dünyada ve ahirette 'seçkin, onurlu, saygındır' ve (Allah'a) yakın kılınanlardandır.." (Al-i İmran Suresi, 45)

Hz. Meryem, Allah'tan bir mucize olarak, kendisine hiçbir insan eli değmeden Hz. İsa'ya hamile kalmış ve ardından ıssız bir yerde tek başına Hz. İsa'yı dünyaya getirmiştir. (Meryem Suresi, 20) Allah'ın kendisi için belirlediği kadere gönülden boyun eğen Hz. Meryem, bu olaylar üzerine kavmi tarafından kendisine atılan tüm iftiralara karşı sadece Allah'a güvenip sığınmıştır. Kuran'da Hz. İsa'nın doğumu öncesi ve sonrasında meydana gelen mucizevi olayları kavrayamayan bu kavmin, Hz. Meryem'e yönelik ağır ithamları ve incitici sözleri şöyle bildirilmektedir:

Böylece onu taşıyarak kavmine geldi. Dediler ki: "Ey Meryem, sen gerçekten şaşırtıcı bir şey yaptın. Ey Harun'un kız kardeşi, senin baban kötü bir kişi değildi ve annen de azgın, utanmaz (bir kadın) değildi." (Meryem Suresi, 27-28)

Başka bir ayette de kavmin inkara sapmış olduğu ve Hz. Meryem hakkında büyük yalanlar ve iftiralar ortaya attığı şöyle haber verilmektedir:

(Bir de) İnkara sapmaları ve Meryem'in aleyhinde büyük bühtanlar söylemeleri, (Nisa Suresi, 156)

Allah, Hz. İsa'yı alıp kavmine geri dönmesini istediğinde Hz. Meryem Allah'ın emrine rıza göstermiş ve insanların kendisi için ne düşüneceklerini, hakkında ne gibi iftiralar atacaklarını önemsemeden Allah'ın emrine uymuştur. Açıklaması son derece güç bir olayın içinde olmasına rağmen, bunu bahane etmemiş ve kendisinden isteneni eksiksiz olarak yerine getirmiştir. Kendisi hakkında kavminin ortaya attığı tüm ithamlara gerçek bir Müslümana yakışır şekilde karşılık vermiştir. Allah'ı unutup insanları ilahlaştıran cahillerden çok farklı bir ahlaka sahip olduğunu, Allah'ın emirlerine uyarak ve insanların kendi hakkındaki düşüncelerine itibar etmeyerek göstermiştir.

Allah Kuran'da Hz. Meryem'in hayatından aktardığı bu örnekle, insanlara önemli mesajlar vermektedir. Çünkü Hz. Meryem dünyada hiç kimsenin başına gelmemiş, eşi benzeri olmayan, mucizevi bir olayla imtihan edilmiştir. Son derece zor ve sabır gerektiren bir ortamda insanların baskı ve iftiralarına karşı güzel bir sabır göstermiştir. Tüm bunların sonucunda ise Allah Hz. İsa'yı henüz beşikteyken konuşturarak annesini, insanların iftiralarından temize çıkarmıştır.

Aynı Hz. Meryem gibi, gönülden Allah'a bağlı olan her insan mutlaka Allah'ın koruması altındadır. İnsanlar kendisi ile ilgili olarak her ne konuşurlarsa konuşsunlar ya da ne düşünürlerse düşünsünler bunların Kuran ahlakını yaşayan bir insan için hiçbir önemi yoktur. Çünkü aynı Hz. Meryem örneğinde olduğu gibi, önemli olan müminlerin Allah katındaki konumlarıdır.

SONUÇ
İNSANLARA TAPINMA DİNİNDEN KURTULMAK İÇİN BİR YOL: DÜŞÜNMEK

Tüm kitap boyunca ayrıntıları ve örnekleriyle ortaya koyduğumuz insanlara tapınma dini, bugün pek çok mensubu, pek çok inananı olan batıl bir din durumuna gelmiştir. İnsanların bir kısmı, Allah'ın kudretini ve ahiretin yakınlığını kavrayamadıklarından bu dini ve uygulamalarını çok makul karşılamaktadırlar. Oysa bu geçersiz din, onların hayatına kargaşa, mutsuzluk, kararsızlık gibi birçok belayı sokmakta, Allah'ın rızasını gözetmemenin sıkıntısını hayatları boyunca yaşamalarına neden olmaktadır. Karşılarındaki insanların Allah'tan müstakil güce sahip varlıklar olduklarını düşünen bu kimseler, hayatlarını onların rızasını kazanmak için geçirmektedirler.

Oysa insanın kendisi gibi yaratılmış varlıklara ilahlık payesi vermesi tüm hayatı boyunca insanlara köle gibi bağlı yaşamasına ve onların emri altına girmesine neden olur. Böyle kişiler insanlara kendilerini beğendirmek için gerçek yapıları dışında, samimiyetsiz, yapmacık ve zor bir hayat yaşamak zorunda kalırlar. Bunun sonucunda da hayatları dayanılmaz bir hale gelir. Her anlarına huzursuzluk, gerginlik ve hüzün hakim olur. Bu batıl sistemin toplum içinde yaygınlaşması sonucunda da, insani heybeti olmayan, tek bir fabrikadan çıkmış gibi birbirinin kopyası bir görünüşe, çarpık bir bakış açısına ve kötü bir ahlaka sahip, şuuru yarı kapalı, diyaloğa geçilmesi son derece zor, laf anlamaz bir insan kitlesi ortaya çıkar.

Tüm bunların nedeni, insanların mutlak hakim olan Allah'ı bırakıp insanları ilah edinmeleridir. Allah, insanların başka ilahlar edinmeleri nedeniyle dünya üzerinde fesat, fitne ve kargaşa çıktığını Kuran'da şöyle haber vermektedir:

İnsanların kendi ellerinin kazandığı dolayısıyla, karada ve denizde fesad ortaya çıktı. Umulur ki, dönerler diye (Allah) onlara yaptıklarının bir kısmını kendilerine taddırmaktadır. (Rum Suresi, 41)

Kitap boyunca anlattığımız bu sistemin tüm karmaşıklığına ve etkili görüntüsüne rağmen, samimi bir insan için bunlardan bir anda sıyrılıp çıkmak son derece kolaydır. Temelinde, yoğun bir düşünce tembelliğine dayanan bu durumu ortadan kaldırmak için izlenecek en etkili yol, bu tembelliğe karşı ciddi bir mücadele yürütmektir.

Düşünmek, insanın kendisi ve içinde yaşadığı dünya hakkındaki gerçekleri kavraması için önemli bir yoldur. Derin düşünmek de, insanın yeni ve doğru bir bakış açısı geliştirmesine vesile olur. Düşünen bir insan Allah'ın yaratmadaki üstünlüğünü, O'nun mutlak hüküm sahibi olduğunu daha iyi kavrar. Düşünmek; insanların kanaatini ne kadar etkilemeye ya da onları ne kadar hoşnut etmeye uğraşsa da, hiçbir insanın Allah'ın takdirinin dışına çıkamayacağını fark etmesini sağlar.

Ayrıca düşünmek insanın, Allah'tan başka tüm varlıkların, aciz ve ölümlü olduğunu kesin şekilde kavramasına yardımcı olur. Bunlar gibi imani açıdan son derece önemli olan konuları düşünerek anlayan, aklı başında bir insan için ise insanları razı etmeye yönelik olan bu cahiliye dininden sıyrılmak çok kolaydır. Sadece kısa bir düşünme süresinin ardından, insanların ne dediğine, ne düşündüğüne ya da nasıl olmasını istediklerine önem vermeyen, tek ölçüsü Allah'ın rızasını kazanmak olan,

iradesi güçlü, son derece kişilikli ve şuurlu, Allah'tan korkan, güzel ahlaklı bir Müslüman olarak yaşamına devam eder.

Kuran'da haber verilen Hz. Yusuf'un zindan arkadaşlarına tebliği bu konuda üzerinde düşünülmesi gereken bir örnektir. Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

"Ey zindan arkadaşlarım, birbirinden ayrı (bir sürü) Rabler mi daha hayırlıdır, yoksa kahhar (kahredici) olan bir tek Allah mı? Sizin Allah'tan başka taptıklarınız, Allah'ın kendileri hakkında hiçbir delil indirmediği, sizin ve atalarınızın ad olarak adlandırdıklarınızdan başkası değildir. Hüküm, yalnızca Allah'ındır. O, Kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler." (Yusuf Suresi, 39-40)

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebil-

diğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

> "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." *(Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

> "Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." *(Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılın-

da düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. *("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)*

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. *(Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)*

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? *(Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)*

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rast-

lantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır.Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. *(Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)*

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)*

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türe-

mişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. *(B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)*

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)*

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen de-

> ğil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. *(Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)*

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

> Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. *(Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)*

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların ya-

şadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)*

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. *(J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)*

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus, Homo ha-*

bilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. *(Time, Kasım 1996)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. *(S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)*

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zucker-

man'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)*

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçiril-

sin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz

bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beynini-

zin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Bey-

nin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. *(Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)*

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur.

Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalbleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, **"büyü"**den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşı-

laşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Kuran'daki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta olduklarını geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük

> ***espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum***. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. *(Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)*

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden
başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)